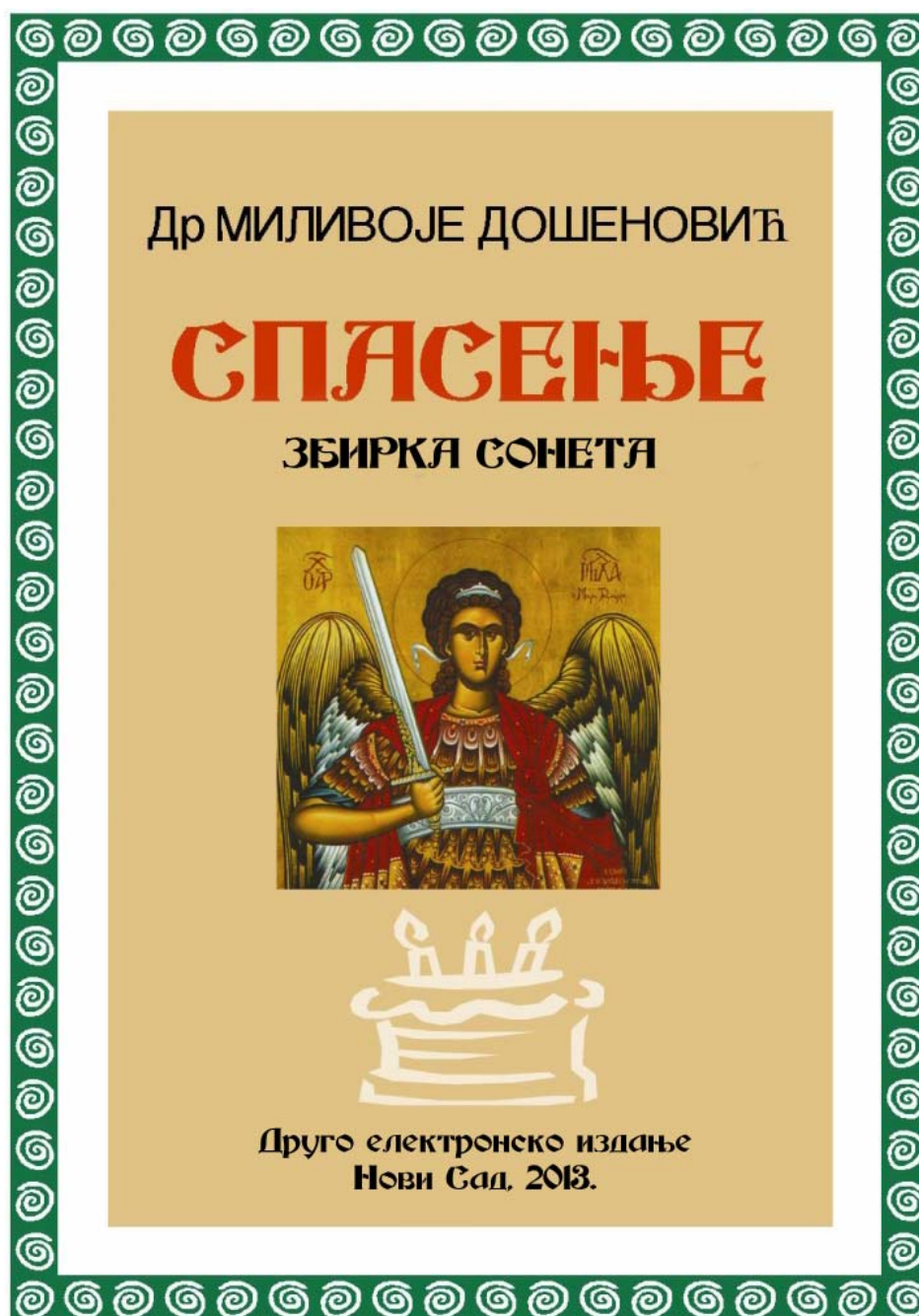

Др Миливоје Дошеновић

СПАСЕЊЕ

збирка сонета

© Без писменог одобрења аутора и издавача забрањено прештампавање, фотокопирање, снимање или било који вид записа ове књиге у целини или у деловима

© No part of this publication may be reproduced without permission in writing from the author and publisher Copyright © Dr sci. Milivoje Došenović (E-book, 2013)

Аутор:

Др Миливоје Дошеновић, књижевник
СПАСЕЊЕ – збирка сонета (2. електронско издање, Е-book)

Издавач:

DOMLA-PUBLISHING
Издавачко-књижарска агенција Нови Сад,
Булевар краља Петра I, бр. 30
Телефони редакције: 021/6334-957, 064/1289-745

За издавача:

Др Миливоје Дошеновић, дипл. менаџер – продуцент за медије

Рецензенти:

Архимандрит Теодор Сувајцић, манастир Раваница, Врдник
Игуманија Анастасија Поповић, манастир Раваница, Врдник
Проф. др Радован Чокорило, педагог и психолог, Универзитет у Новом Саду

Лектор:

Ана Канбан, професор књижевности, преводилац за енглески, немачки и мађарски

Дизајн:

Др Миливоје Дошеновић

Штампа: 1. издање у офсетној форми на папиру „ЕКОПРЕС“, 2002.
Зрењанин, Иве Лоле Рибара 35, за штампарију: Раденко Глигоровић

Нови Сад, 2. електронско издање „Domla-publishing“ (Е-book, 2013)
На насловној страни корица књиге: Арханђел Михаил (са освећене иконе аутора књиге)

© Без писменог одобрења аутора и издавача забрањено прештампавање, фотокопирање, снимање или било који вид записа ове књиге.

© No part of this publication may be reproduced without permission in writing from the author and publisher Copyright © Dr sci. Milivoje Došenović (E-book, 2013)

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
886.1-14
ДОШЕНОВИЋ, Миливоје
СПАСЕЊЕ: збирка сонета/ Миливоје Дошеновић; 1 изд. – Нови Сад:
Domla-publishing, 2002. (Зрењанин: Екопрес). – 166 стр. : илустр.; 25 см.
– извод из биографије аутора стр.: 163-165
2. електронско издање (Е-book, 2013). Нови Сад: Domla-publishing
ISBN 86-81951-21-1

Др МИЛИВОЈЕ ДОШЕНОВИЋ

СПАСЕЊЕ

збирка сонета

(друго електронско издање)

DOMLA-PUBLISHING
Нови Сад, 2013.

**И кад је разумљива, и кад је полуразумљива,
и кад је сасвим неразумљива, песна и музика
су увек биле једна мистериозна и неодољива сила.**

**ЕПИСКОП
Др НИКОЛАЈ ВЕЛИМИРОВИЋ**

САДРЖАЈ

Извод из рецензије	9
Спасење	13
Сонет Христовој Невести.....	14
Грешници из Еденског Врта	15
Прича о две жене	16
С веровањем у Тебе	17
Јованова рука.....	18
Победа светлости над тамом	19
Грешница пред Христом.....	20
И кад ти је тешко	21
Иродово време	22
Не учини лоше.....	23
Теби, Спаситељу душа наших.....	24
Мудрости старога проте.....	25
Песме су Божији лек.....	26
Патња је брана искушењу.....	27
Сонет о два зрна.....	28
Спаситељ света	29
Кад тамјан милује.....	30
Свето Причешће.....	31
Арханђелов мач.....	32
Царица Милица	33
Видовданско јутро 1389. године	34
Пламен не трчи за свећом.....	35
Јутарња литургија.....	36
Саломин плес.....	37
Предграђе вечности	38
Одбацај пороке	39
Копље Светог Ђурђа.....	40
Отачаству моме	41
Имај воље, имај срца.....	42
Иди часно путем	43
Шетња старог проте	44
Хвала ти, оче	45
Песме су ко птице.....	46
Похлепа	47
Заједно, пред иконостасом.....	48

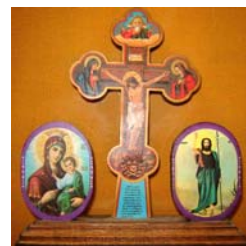
Окружи се војском слова	49
Песник	50
Мом праћеду, печалбару	51
Спаси се, човече	52
Жене, гитара и молитва	53
На ћилиму од слова	54
И тамо и 'вамо	55
Мој, мелеме	56
Стари пијанац	57
Сонет за њих	58
Бежање у виши стил	59
Сонет за црну жену	60
Теби, без садашњости	61
Песничка тајна	62
Поглед из задњег реда	63
Проћи ће боли, друже	64
Отаџбино, ко ти ломи крило	65
Из неких времена	66
Сусрет на старој клупи	67
С бљеском златног зуба	68
Одреци се, песниче	69
Са новим словом	70
Кад „јунаци“ од оловке беже	71
Увек има наде	72
Коктел пролећног озона	73
Баш га брига	74
Ловци на белог орла	75
У чекању оне праве	76
Виолина частила пијанца	77
Нека зеко порасте	78
Уз мирис мокрог хмеља	79
Песма за мога друга	80
Растанак на перону	81
Фасаде и баладе	82
Кроз Делиблатску пешчару	83
Банатски кобац	84
Катарза	85
Бегунац од живота	86
Војвођански „Јуда“	87

Сонет за два близанца	88
Кад се врате сећања	89
На мосту, код Струге.....	90
Фрушкогорска зора	91
Пољупци, крај залеђене реке	92
У селу Текериш	93
Старац из Баната.....	94
Разби окове духа.....	95
Кроз четири сита	96
Шумски априлски сонет	97
Жена – која то јесте.....	98
Бежање од бесмисла.....	99
Сремачки сонет	100
У старом купеу.....	101
Песма никада не вара	102
Насмеј се, мој граде	103
Договор срца и разума.....	104
Искушење Адама и Еве.....	105
Теби, први мајски плачу	106
Против димног терора	107
Уморан од глупости	108
Опроштај	109
Секте – персонификација зла.....	110
Све што дише – од Господа је	111
У друштву „папирнатих дама“	112
Жена косе мрке	113
Црногорка.....	114
Од чабра до брега.....	115
Самоиронијом на себе.....	116
Анафорични сонет	117
Завежи несреће у вреће	118
Пут оптимизма	119
Племе из капљице росе.....	120
Сонет за “Ружно паче“	121
Мравља чета	122
Мали, чудни свет.....	123
Зимско јутро старог ловца.....	124
Земљи, које више нема	125
Управљање собом.....	126

Дух или материја.....	127
Оптимиста и песимиста.....	128
Нек зазвоне звона мира.....	129
Србину, освајачу Монт Евереста.....	130
Правда Божијег Царства.....	131
Часнијој од Херувима.....	132
Васкрснуће Господње.....	133
Ахганђели и отпадник.....	134
Буди прави хришћанин.....	135
За свет – без грехова.....	136
Игуманија Анастасија.....	137
Протојереју Живку Сувајцићу.....	138
За манастирском трпезом.....	139
Николи Тесли.....	140
Сонет Михајлу Пупину.....	141
Хвала ти, Господе.....	142
У манастиру Раваница (из фототеке аутора књиге).....	143
Захвалница.....	162
Извод из биографије аутора књиге.....	163

Црква Светог Јована Златоуста и иконостас цркве у Силбашу
(Снимци: др Миливоје Дошеновић)

ИЗВОД ИЗ РЕЦЕНЗИЈЕ

Песник Миливоје Дошеновић, својом књигом песама „Спасење“, одушевио је све нас у манастиру Раваница. Својим књижевним делом, испољио је велико песничко надахнуће, исказујући све најлепше о нашој православној вери.

Збирка његових песама (сонета) написана је дубоко и искрено. Песник је са становишта теологије поштовао Свето писмо, те је уз своје високо поетско надахнуће, са вером у Свевишњег Господа, акценат ставио у победи светлости над злом, јер све што је добро – од Бога је, а свако зло нам се дешава од нечастивога.

Читајући збирку песама Миливоја Дошеновића, читалац који је читао Нови завет, враћаће се кроз песме песникове у дубоку продуховљеност, а они који пак нису читали Нови завет, после читања збирке сонета „Спасење“, пожелеће да Га прочитају, јер је голема инспирација песникова дата од Господа, а и сам песник Миливоје Дошеновић, као Божији раб, налазио је инспирацију у том великом непоновљеном делу – Светоме писму.

Кроз прелепе сонете, песник Миливоје Дошеновић, својим стиховима, препуних топлих песничких речи, враћа нас у доба светог Јована Крститеља, па преко злог цара Ирода, кривог за мученичку смрт Пророка, који је највећи између рођених од жене.

Ова књига својом тематиком, свакако много доприноси да се део наше вољене омладине, која је кренула ка странпутици – врати нашем Спаситељу који је Одсјај Славе Очеве – победио смрт, и тријумфално Васкрснувши из мртвих – свима који верују у Њега – живот подарио.

Песник својим дубоким песмама, надахнуто велича Мач правде Арханђела Михаила, као и Божију мисију преко Арханђела Гаврила. Песник, своје читаоце враћа у величанствени мир Божије невесте – Цркве. Песник описује драге и миле детаље Свете литургије, не заборављајући Свето Причешће, када је и сам, после Великог Поста, у нашем манастиру из Светог Путира примио Крв и Тело Христа.

Као верујући уметник од речи и стиха, поета Миливоје Дошеновић, рукописе ове своје књиге уручио је нама, слугама Божијим у светом месту манастиру Раваница, где се Бог слави, и где су почивале и данас почивају делови моштију нашег честитог и племенитог светог српског Цара Лазара, који

је за хришћанску веру погинуо – оставивши аманет српском народу да чува своју веру хришћанску, православну.

Ову песникову књигу „СПАСЕЊЕ“, топло препоручујем свима онима, који желе да нађу душевни мир и коначан спас душе и тела, из молитву Свевишњем Господу, за спас многонапаћеног нашега народа српског.

Ова рецензија је написана у манастиру Раваница Сремска – на дан Трећег обретења главе светог Пророка Јована, Претече и Крститеља Господа нашег Исуса Христа.

У манастиру Раваница,
Лета Господњег,
Врдник, 7. јуна 2002.

РЕЦЕНЗЕНТ

† Архимандрит Теодор (Сувајцић)
Световно име Живко Сувајцић

Живко Сувајцић

ИЗВОД ИЗ РЕЦЕНЗИЈЕ

Песник и наш духовни брат Миливоје Дошеновић, својом најновијом збирком песама под радним насловом „СПАСЕЊЕ“ – управо чини оно што нам свети Апостол Павле саветује: „Чините добро, да вам се не досади...“

Прочитавши рукописе песника нашега доба Миливоја Дошеновића, манастир Раваница му даје Благослов на његову топлу и продуховљену књигу, желећи нашем духовном брату и књижевнику Миливоју, да му Благослов Господ додели вечну награду за његову љубав према Господу Исусу Христу, и своме народу.

Песник, својим умећем, кроз своје стихове помаже младим генерацијама да их охрабрене песничким речима приближи Господу, као речи из молитве: „Приближи нам се, Господе, када нам душа клоне.“

Захвална, Игуманија Анастасија, са својим Сестринством!

У манастиру Раваница

Лета Господњег,

7. јуна 2002. године

РЕЦЕНЗЕНТ

Игуманија

Анастасија (Поповић)

Игуманија Анастасија

ИЗВОД ИЗ РЕЦЕНЗИЈЕ

Најновија збирка пјесама Миливоја Дошеновића „СПАСЕЊЕ“, заодјевена у духовно рухо најсвјетлијих хришћанских вриједности, враћа нашем посрнулом времену вјеру, наду љубав и смисао.

Инспирисана изворним старозавјетним мотивима и мотивима с новозавјетног огњишта животног плама, ова поезија меће благослов на сваку травку и сваку брезу, сваку ријеч и сваки корак на Путу Господњем. У њој је преображена и припитомљена страствена човјекова природа – зато што у својој духовној дубини пије воду с Божанских извора.

Пјесникова вјера у Бога и захвалност за пјеснички таленат као Божији дар – најснажније је опјевана у сонетима „Спасење“, „Кад тамјан милује“ и „Шетња старога протe“, а наслућује се и у сонетима с другачијом тематиком.

Вјера у Бога надахнула је духовну снагу пјесника, па његове ријечи оживотворују идеју о Царству Божијем у човјеку, што му омогућава да овозема љубав и љепоту трансцендира у оквиру рајских вртова. И као што Христос васкрсава зато што је Он отјелотворење универзалне Божанске љубави, тако наш пјесник жели да преобрази овај свијет и удахне му вјечну љубав и вјечни живот, зато што је Божија ријеч кроз њега прозборила.

Да би се задобио вјечни живот за сва бића, није довољно да само један пјесник „викне“ и „врисне“, као што Миливоје у својој књизи „Спасење“ пјева. Потребно је много више од тога, неопходна је Богочовјечанска љубав и прегнуће, потребно је много времена и још много суза. Као свјетлоники на том путу спасења, као нафору и љековито причешће, препоручујем ову збирку пјесама за животне тренутке радости, али и за животне тренутке боли.

У Новом Саду
Љета Господњег,
14. јуна 2002. године

РЕЦЕНЗЕНТ
Проф. др Радован Чокорило
педагог, психолог и пјесник
Универзитет у Новом Саду

Радован Чокорило

СПАСЕЊЕ

Дође ми да викнем, али вика оста
У крајичку грла, скупа са горчином.
Зар да крњим реку са рођеног моста,
И да мешам чемер са најбољим вином?

Дође ми да одем, али нешће нога,
Већ стоји и чува неке давне стопе.
Зар да издам љубав Вољенога Бога?
Манастирски путир, мој пречасни попе?

Дође ми да склопим писање на пола,
Али руку вуче срце из дубине.
Тера је да пише, с душом пуном бола,

Твој Дар су ми песме, Христе Божји Сине.
Дође ми да вриснем, не неправде, широм,
Спасих се Причешћем, и Светим Путиром...

СОНЕТ ХРИСТОВОЈ НЕВЕСТИ

Нема лепшег мира од Светога места,
То место се зове Христова Невеста.
Православна црква, са знамењем крста,
Где молитве крећу с три скупљена прста.

На васцелом свету нема лепшег тона,
Од умилног звука црквенога звона.
Где свети мириси тамјанови лече,
Уз песму јереја, кад прапорци звече.

Ту, призивај грехе, не своја херојства,
Гледај иконостас – слику Светог Тројства.
Покај се у цркви – пред Оцем и Сином,

Силним Светим Духом – што лебди висином.
Из дубине себе, ту, истину кажи,
У Невести Христа – спасење потражи!

ГРЕШНИЦИ ИЗ ЕДЕНСКОГ ВРТА

Бог смести човека сред Еденског раја.
Назва га Адамом, праоцем за људе.
Дарова му вечност, и живот без краја,
Створи му и Еву, да уз њега буде.

У Рајскоме Врту беше свукуд слога,
Адам су и Ева, Оцу добри били.
Ал' једнога дана издали су Бога,
Еву слага змија, што уз дрво мили.

Кусали су воћку с Дрвета Познања,
Што је Господ строго забранио њима.
Сакрише се голи, сред смоквиног грања,

Али, тад глас Бога грмну Небесима:
„Бежите из Раја, грешници, обоје!
Имаћете смртне, ви, животе своје...”

ПРИЧА О ДВЕ ЖЕНЕ

Бејаху две жене, Ева и Марија,
Једна изда Бога, друга Бога роди.
Прву је навела на грехове змија,
А другу, ка добром – сам Дух Свети води.

Прва је, с Адамом, родила три сина:
Авељ, Сит и Каин – синови јој беху.
Авељ је страдао од брата Каина,
Еву Господ казни – према давном греху.

Пречиста Марија, Дева Назарета,
После Бдења Бадњег – Родила Дечака.
Бог јој даровао Спаситеља Света,

И Силу Светлости – против силе мрака.
У животу није свака жена иста,
Једна роди грешне – друга роди Христа...

С ВЕРОВАЊЕМ У ТЕБЕ

Ти, Пресвети Боже, Бесмртни и Вечни,
Претечи Јовану дође да Те крсти.
Тад захвати Јован прегршт воде, речни,
Крстише Те свети Јованови прсти.

Пилат хтеде да Си, с Иродовим робом,
А Ти Си већ знао да Те чека Страдња.
Видим Те у себи, видим Те пред собом,
Нека Твоја Воља увек буде задња!

Видим Те док ћутим, а у себи, смерно,
Молитва ме спаја с Твојим Духом Светим.
Током свог живота молићу се верно,

Па да једног дана кроз душу полетим
Тамо, где Ти будеш дарово јој место,
Ти, уз Свога Оца, где је Божји престо...

ЈОВАНОВА РУКА

У утроби мајке, код Јелисавете,
Ти бејаше јоште нерођено дете.
У утроби другој Деваци Марије,
Круна Божјег Дара – Чедо Најмилије.

Ој, свети Јоване, ти, пророче славни,
Рекао си: „Скоро, стиже Онај Главни,
Син Господа Оца – за спас грешног света,
Родила га чиста – Дева Назарета...”

Крститељу први што Исуса Крсти,
Још увек постоје твоји свети прсти.
Моштаница стара твоју руку чува,

Од цара Ирода, и римских протува.
У граду Цетињу, још рука постоји,
И Сотона црни – Ње се вечно боји!

ПОБЕДА СВЕЛОСТИ НАД ТАМОМ

Пламтеше Небеса, све се у Бој даде,
Арханђел Михаил с анђелима јурну.
У том Боју, с Неба, Сатанаил паде,
Бежећи ка Аду – у тврђаву тмурну.

Сатанаил, некад, беше чист и славан,
Стајаше уз других „седам арханђела“.
Са свима је био по частима раван,
Сјајни лучоноша, са два крила бела.

Ал' та му је сјајност сијала све више,
Па, Господа Оца заборави тада.
Властохлепе њему доброту убише,

Уместо Господа – хтео је да влада.
Од зла или добра – дели само корак,
Душа бира гутљај – слатак или горак...

ГРЕШНИЦА ПРЕД ХРИСТОМ

Грешница, Исусу – опрала је ноге,
И својом је косом брисала Му обе.
Уз сузе кајања, каза Му за многе
Грехе, што јој срце беспопштедно дробе.

Док, фарисеј Симон смејао се томе,
Господ га прекори: „Она љубав има,
А сада се каје према греху своме,
Ја, са Крвљу Својом, перем грехе свима.“

Ко тражи Његово, а не Њега Сама,
Христос ће му дати, али тужан биће.
„Јер, ко тражи Мене – неће му тама,

Без нових грехова – нек' му зора свиће.
Ја не тражим ваше – тражим само вас,
Љубав је у Мени, Ја вам дајем Спас!“

И КАД ТИ ЈЕ ТЕШКО...

И кад ти је тешко, не хули Господа,
Већ прозбори: „Боже, нек' је воља Твоја!“
Речи твоје иду до Небеског свода,
Уз пратњу анђела, што им нема броја.

И кад ти је тешко, издржи и ћути,
У ћутању твоме, Господ чита речи.
За твоје су речи вертикални путе,
Њима нема боли, нити тело јечи.

И кад ти је тешко, то дуго не траје,
Нек се срце смеје, а очи не плачу.
Мисао на Бога у души остаје,

И развија љубав, све јачу и јачу.
И кад ти је тешко – запевај из срца,
Клицу песимизма – претвори у мрца...

ИРОДОВО ВРЕМЕ

Власт си хтео вечну, ти, клети, Ироде,
Бог ти даде живот, ко латици цвета.
Сваку никлу травку, широм, из природе,
Увенулу, жваћу зуби говечета.

И ти, и та травка, Творчево сте Дело,
Божија је Сила вјек вјекова права.
Некада, с Потопом, крену море цело,
Господ, с Нојем спаси и мрава и лава.

Током своје власти, ти си распно Бога,
Часни Крст постави на Голготску Стену.
За грех људи даде, Он, Живота, Свога,

Вазнесе Се Оцу, на Небеса крену.
Христос смрт победи, Сатану и зала,
Његова је Крвца за грешнике пала...

НЕ УЧИНИ ЛОШЕ

Не учини лоше – све се једном врати,
Док пролази живот, тад се и пут скрати.
Кад почнеш да бројиш дане отпозади,
Схватамо да нисмо, као некад млади.

Без намере, или с намером смо грешни,
Бејасмо успешни, некад неуспешни.
Слушали смо срца – верно и неверно,
Прихватимо грехе, покајмо се смерно.

„Десет заповести“ – број је јако мали,
У томе су Броју сви тренуци стали,
Што Мојсију, Господ, са Небеса пружи,

Када ти је тешко – Христу се потужи.
Не учини лоше – лукавству одоли,
Онај што Спасава – Он се силно воли!

ТЕБИ, СПАСИТЕЉУ ДУША НАШИХ

Док стихове пишем – Велики је пост,
Дани искушења – ка Господу мост.
Ја из свога бића чистим сву гордост,
Усељавам у њег' блажену кротост.

Цвети и Врбица, Ексере у Кост,
Господу на Крсту, што тражи опрост:
„Опрости им, Оче, надамном грубост,
Не знају шта раде, даруј им милост...”

Тај велики Петак – голема жалост,
Недељно Јутрење – велика радост,
Васкрнуће Христа – најдража новост,

Победа над смрћу – Божија Моћност.
За честите душе – живота вечност,
Хвала Ти, Господе, за сву самилост!

МУДРОСТИ СТАРОГА ПРОТЕ

Разбуктала завист све своје пупољке,
Није у потаји, већ директна поста.
Завидљивцу, залуд запретише бољке,
Ал' завист његова у души му оста.

Стари прота збори: „Буд'те децо чисти,
Јер завист је бољка која душу краде.
Оном што завиди – не будите исти,
Завидљивцу, доброг, никад се не даде.

Иди, синко, путем, и радуј се дану,
Помилуј пупољке што миришу сваком.
Пробај зрело воће, ту Божију храну,

Погледај у звезде, што сијају мраком.
Те звездице сјајне светлост дају свима,
И добрим људима – и завидљивцима...”

ПЕСМЕ СУ БОЖИЈИ ЛЕК

Песнику је песма – архетипски свет,
Надахнуће душе – њен изникли цвет.
Песнички је санак – написани стих,
Његове су песме – круна снова свих.

Сви његови снови – истине су траг,
Пише и док клечи на црквени праг.
Пева о кафани где је димни смог,
За пијанца кућа – лугању пролог.

Песник, тамбурашу, кроз Цигана глас,
Очајнику нуди својом римом спас.
У пићу је ђаво, а у песми Бог,

Господ моли раба посрнулог свог:
„Погледај у Мене, има наде још,
Иди сутра цркви – подај први грош...”

ПАТЊА ЈЕ БРАНА ИСКУШЕЊУ

Поново, човече, у себи се бориш,
Докле ћеш за друге узалуд да гориш?
Питаш се, изнова, теби није јасно,
Зашто стижу патње, када живиш часно?

На питања твоја, Он, одговор знаде,
Онај који дели казне и награде.
Јер, увек је патња – сестра сагрешењу,
Не чинити грехе – то је пут спасењу.

У земаљском свету нема вечне среће,
Цео живот наш су – среће и несреће.
Првих буде мање, више буде других,

Из живота краћих, ил' живота дугих?
Шта ће нама бити – само Он то знаде,
Што Му Отац живот кроз Марију даде...

СОНЕТ О ДВА ЗРНА

Када би све ДОБРО у зрно се скрило,
То зрно за сетву тад би важно било.
Од маленог зрна, тек оку приметно,
Родило би поље духовношћу цветно.

Кад у друго зрно уђу злоће мале,
Из њег' би никлуле крволочне але.
То зло зрно тад се, увек сеје кришом,
Залива се црном ђаволовом кишом.

Оба зрна зрише, па изникла беху,
Прво зрно није израсло у греху.
Једно је од Бога, друго од Сатане,

Сатанино пусти коров на све стране.
На корову, отац порока се клати,
Плод из зрна Божјег – духовношћу цвати...

СПАСИТЕЉ СВЕТА

Ти, Жениче, добрих племенитих душа,
Цела Васељена шапате Ти слуша.
Узео Си Цркву – Невестицу за Се,
Свуд иконе Твоје – православље красе.

Ти, Божији Сине, Љубављу и Речју,
Што у Себи чуваш нектареност дечју,
Који свима прашташ, и волиш без краја.
Подигеш умрле из Ада до Раја.

Ти си Вечна Љубав, Светлост која траје,
Твоја рука хлебац изгладнелом даје.
Бираш „чуваркуће“, из ускршњих јаја,

Оживљаваш око уташеног сјаја.
Дариваш стихове у душу поета,
Ко мале анђеле из небеског света...

КАД ТАМЈАН МИЛУЈЕ

Смиреност, а душа пуна лепих мисли,
Пар воштаних свећа у шаџи се стисли.
Литургија тече, тамјан свукуд хрли,
До најдубљег вира моје срце грли.

Излазим из цркве, с нафором у шаџи,
На изласку чуче цигански дечаци.
У пружене руке, црпурасте, танке,
Уделих им нежно три петодинарке.

Почела је летња киша да ромиња,
Кроз нечији прозор шета мирис диња.
У близини цвиле струне виолине,

Миришу платани лишћем са висине.
Недеља, поподне, сунце после кише,
С тротоара локву, жедан голуб сише...

СВЕТО ПРИЧЕШЋЕ

За Причешће свето – корак до путира,
Крст у руци проте – Божјега пастира,
Што је седе браде и сребрне косе,
Моје ноге, к њему, лагано ме носе.

Пред њим, са љубављу, клекну моја нога,
Кашичицом примих 'Крв и Тело Бога'.
Црвен уџрус држи Манастирска Мати,
„Хвала ти, Господе, Ти ме увек прати!“.

Не дај ми да будем гордог лица, љута,
Јер је Пут ка Теби – вертикалног пута.
Ти крепошћу храниш раба посусталог,

И топлином грлиш просјачића малог.
А „Христос Воскресе!“ – нек' се громко чује,
Када нам је тешко – увек, Господ, ту је!...

АРХАНЉЕЛОВ МАЧ

Дође ми да вриснем: „Мичите се, хуље!
Ви сте срећу људску трампили за тугу.
Арханђел Михаил, нек` нас спаси руље,
Што нас вуче тамном, безнадежном кругу.“

Ко да чујем поклич свих анђела с неба,
Са крилима белим, с песмом место плача.
Стижи, Божја војско, тамо где год треба,
Да Христова сила неправду надјача!

Боже, нек' Ти нога свукуд закорача,
Угњетене штити, на земаљском свету.
Силници се боје само Твога мача,

Што сатире нема, бездушну, проклету.
Уз пламтеће стреле, послате са неба,
По земаљској сили – Божјом силом треба...

ЦАРИЦА МИЛИЦА

Чуле су се трубе са Крушевца двора,
И би, да се крене, тамо где се мора.
Миличина рука, Лазареву држи,
Њена тешка суза кам тврђаве пржи.

Пробија се кроз њег' земљи у дубину,
Ка небу се њезин сузни поглед вину.
Док замиче мужа крупна силуета,
Милица питаће Спаситеља Света:

„О, Крепки, Бесмртни, шапни ми, Господе,
Да ли мој господар јутрос Теби оде?“
С „Лазарице“ цркве јечала су звона,

Тад јој Господ рече са Небеског Трона:
„Кад божури бели крвцом зацрвене,
Твој ће Лазар бити на Небу, код Мене...”

ВИДОВДАНСКО ЈУТРО 1389.

„Самодрежа“ шаље тамјан све до Христа,
Клекнуо је Лазар пред Путиром Светим.
Крај њега велможе, све оклопа чиста,
„Ја сам спреман, Боже, да теби полетим.

С мојом војском целом, од црквеног прага,
Допусти ми, Боже, на Косову битку.
Ја са крстом идем – против црног врага,
Да сломијем мачем – криву сабљу бритку.

Сад поздраве шаљем свом Стефану сину,
Царици Милици, и млађаном Вуку.
Сви моји јунаци јутрос ће да гину,

За земљу Србију да се храбро туку!“
Ставио је, Лазар, кацигу с два рога,
Видовданског јутра – пењо се до Бога...

ПЛАМЕН НЕ ТРЧИ ЗА СВЕЋОМ

Улудо је да глупоме зборим,
Нек прочита ова моја слова.
Због неправди, ја се песмом борим,
Тврда главо, тежа од олова.

Улудо је причати о части,
Хуљи, што је част ђаволу дао.
Ја сам спреман на колена пасти,
Оном што је Оца с Крста звао.

Улудо је трагати за срећом,
Она нам је на дохвату самом.
Како пламен да трчи за свећом?

Зар заједно не сијају тамом?
Улудо је тражити признање,
Од некога што га има мање...

ЈУТАРЊА ЛИТУРГИЈА

На старом сам месту, а тукла су звона
У цркви Алмашкој, Свете литургије.
Већ светле лустери са црквеног трона,
Док стојим, блажено, моје срце бије.

Тад се отворише код олтара двери,
И леве, и десне, и највеће сјајне.
Ја сам раб Божији православној вери,
Она има кључе једне Свете Тајне.

Рука свештеничка драги тамјан њише,
Чују се прапорци који сложено звече.
Моја душа срећно у блаженству дише,

Небески додири сваку рану лече.
Литургија креће, молитва Господу,
За спас и опроштај православном роду...

САЛОМИН ПЛЕС

Цар Ирод упита злу Иродијаду:
„Какву желиш да ти приредим параду?“
А она му рече: „Ако желиш праву,
Даруј ми на тацни Јованову главу!“

Тад јој Ирод рече: „Али, то не може,
Што ти смета пророк, из јагњеће коже?“
„Хоћу, хоћу, тако!“ – зла царица рече,
Над двор се спуштало једно страшно вече.

Иродијада му – да кћерку Салому,
Да блудно заигра у њивовом дому.
Злочести је Ирод, пренапојен вином,

Издао наредбу са стравичним чином.
Јованова глава – Крститеља Бога,
Беше на тањиру – од злата сувога...

ПРЕДГРАЂЕ ВЕЧНОСТИ

Овај наш је живот предграђе за други
Наставак живота, што касније следи.
Сав земаљски живот, кратки или дути,
У Божанском смислу – другачије вреди.

Тад се човек пита: „Где ли стану свуда,
Среће и несреће, греси и поштење?“
Само Он то знаде, пре божанског суда,
О души што пада, ил' се небу пење?

Пороци су слатки, ал' нису од Христа,
Сви су они део Сатаниног трика.
Са извора река увек буде чиста,

Добија меандре, измењеног лика.
Животи су наши – ко водоток река,
Све одлазе ушћу – где их Господ чека...

ОДБАЦИ ПОРОКЕ

Баци цигарету, и загризи крушку,
Шутни дар Сатане – ради дара Бога.
На голуба мира – не нишани пушку,
Читај заповести – љуби ближњег свога.

Пуну чашу злобе разби у комаде,
Нека отров умре из бачене чаше.
Добра је поука за животе младе,
И здравији живот за потомке наше.

Уз вежбање тела и јачању духа,
Иди својим путем, с ведрином и чило.
Против штетног шунда – затвореног слуха,

Ради само оно, што је Богу мило.
Немој грамзив, лажљив, горд и грешан бити,
Пред Богом, ни ситно, не може се скрити...

КОПЉЕ СВЕТОГ ЋУРЋА

Дошло неко доба, неморала пуно,
У изворе бистре, авет отров суно.
Свукуда „видари“ пакленог плана,
Почео човека да „лечи“ Сатана.

Надање се рве са безнадном сеном,
Чак и море пени неком чудном пеном.
Бар, да смешак мали пронађем на неком,
Надвила се гадна магла над човеком.

Зашто није данас боље него јуче?
Залуд мало маче за мајком мјауче.
Не чују га људу, не чују ни себе,

Ја сам песник, Боже, и дозивам Тебе:
„Спасавај нас, Крепки, са Небеса Суче,
Шаљи Светог Ћурђа – да аждаје туче!“

ОТАЧАСТВУ МОМЕ

Мој народе драги, немој бити руља,
Отачаство своје сачувај од хуља.
Темељ Отаџбине руши се и љуља,
Уз помоћ Господа, изађи из муља.

Даруј, Боже, наду раднику, сељаку,
Обуци одело убогом просјаку.
Подај више жита у паорском џаку,
Засветли духовност у моралном мраку.

Мој народе драги, још Србија хоће
Да ти рађа шљиву, то прелепо воће.
Спаси њена села старачке самоће,

Нека сваки поток бистрином клокоће.
Мој, народе драги, снаго Обилића,
Имај и мудрости – Растка Немањића...

ИМАЈ ВОЉЕ, ИМАЈ СРЦА

Имај воље, имај срца, нек' те нада не издаје,
Тужан израз твога лица, неће дуго да потраје.
Ти се покај, то бар можеш, и сачекај боље дане,
Нека твоје црне мисли – буду вером отеране.

Отиђи у цркву своју, осетићеш брижност за се,
Од икона православних, које цркву стару красе.
Певај уз хор литургију, два јереја што је служе,
Нек' се твоје топле речи са тамјаном светим друже.

Када кренеш, ти, из цркве, пружене су руке мале,
Циганчића, што чекају да би им у руке пале
Пар новчића у металу, што су кусур жутих свећа,

Кренуо си тротоаром, хладовином крај дрвећа.
У теби се рађа нада, тако мила, тако чиста,
Док корачаш, у оку ти – огледа се слика Христа...

ИДИ ЧАСНО ПУТЕМ...

Иди часно путем, не чини рђаво,
Мада ће ти многи потурати трње.
Немој да си тужна младалачка главо,
Оно што је црно – нек' не буде црње.

Знам да те замара неправда у свету,
Она увек тече, траје од постања.
Пред тобом је видик, ко орлу у лету,
Погледај младицу што ниче из пања.

Постоји и страна, супротна од туге,
Све зависи, коју, одабереш, за се?
Тренуци су наши, ко боје из дуге,

Немој да ти сузе младе очи квасе.
Живот се таласа уз невоље многе,
Нек те часним путем – носе твоје ноге...

ШЕЋЊА СТАРОГ ПРОТЕ

Стари прота шета поред Саве,
Камилавка на врх седе главе.
У руци му криви штап од глога,
На уснама увек Реч за Бога.

Са обале, он, посматра реку,
Која хита у даљину неку,
Своме ушћу, да је Дунав грли,
Њему, Сава, преко Срема хрли.

Свака река има жељу исту,
Као душа што одлази Христу.
Стари прота размишља и шета,

У мантији, чак шездесет лета.
Уз Саву су шапутале брезе,
О љубави, ко беле принцезе...

ХВАЛА ТИ, ОЧЕ...

У старој цркви, ја свећу палим,
За тобом, оче, са душом чистом.
На зиду Дева, с дечаком малим,
Богомладенцем Исусом Христом.

Пламичак свеће сузу ми суши,
Нова се суза у оку ваја.
Док, дајем пошту очевој души,
Знањем Бога, Владара бескраја.

Хвала ти, оче, што задњу мрву
Дао си нама, и оде с Богом.
Хвала за мајску зору ми прву,

И моје детињство под босом ногом.
Многа су, од тад, минула лета,
Сташе у риме мојих сонета...

ПЕСМЕ СУ КО ПТИЦЕ

Зашто си потиштен, чему тужно лице?
Имаш своје књиге, верне сапутнице.
Пуна ти је душа и слова и рима,
Сложи их у песме, причај нам у њима:

Како Господ воли, како ђаво мрзи?
Како живе пчеле, како поток брзи?
Онај што се смеје, и онај што плаче,
Како живи пајац, како „ружно паче“?

Зашто си потиштен, крај богатства свога?
Песме су у теби прави Дар од Бога.
Изнеси драгуље из дубине душе,

Оне су потоци, што препреке руше.
Са оловком својом, начини им путе,
Песме су ко птице, не могу да ћуте...

ПОХЛЕПА

Бежиш од мудраца што су блиски Богу,
А јуриш за златом земаљским, што сија.
Ти се смерно клањаш Сатанином рогу,
Јер твојој похлепи самољубље прија.

Продуховљен мудрац, за те је ко кнута,
Ти од њега бежиш, јер те духом шиба.
Волиш боју злата, то је боја жута,
Желиш да је твоја мала „златна риба“.

Ни природа није ништа наспрам Христа,
Саслушај, алавче, што грабиш бес краја.
Само људска душа, непрекорно чиста,

Диже се високо, до самога раја.
Чак, и букет звезда, што на небу блиста,
Тек, мали су део – вечитог Бескраја...

ЗАЈЕДНО, ПРЕД ИКОНОСТАСОМ

Оно што је вредно, потомством се зове,
Духовно и чедно, што ми краси снове.
Ти си ми дар Христа, Господ за те брине,
Јер нас Он све љуби – мој вољени сине.

Кад си био мали, остали смо сами,
Спасла нас је светлост од свеће, у тами.
Пронашли смо праве, спасоносне путе,
Молитвом се јаве, у мене и у те.

Хвала, драгом Богу, што си добар, сине,
Ја, докле год могу, са пуно тоpline,
Са тобом ћу, увек, нашој цркви ићи.

Смерно и побожно, сложно ћемо стићи
До Господа Христа, литургијом милом,
Бог у црви блиста, осветљен кандилом...

ОКРУЖИ СЕ ВОЈСКОМ СЛОВА

У времену што нас дроби, свукуд неки мутни лоби,
Превртљивост као хоби, нађи мир у малој соби.
Уз музику старог диска, добра песма, од утиска,
Разби оков што те стиска, нађи себи друга блиска.

Окружи се војском слова, пиши своја дела нова,
И сети се 'Књиге Јова', и Јована Богослова:
„Прво Творац Реч направи, и Гаврилу на лист стави,
'Заповести' руком сави, Мојсију се Господ јави.

Укупно их 'Десет беше', тако Драги Господ хтеше.
Свим људима што сагреше, нек се кају и не греше.“
Млади пишче, пиши дела, с пуно дара, ведрога чела,

Стихови ти стада бела, са мирисом родног села.
Нек' их грле топле риме, под њих стави своје име,
Поноси се, имаш чиме, кад живота стигну зиме...

ПЕСНИК

Живот му нудио час горко, па медно,
Песник је и пророк и трагач, заједно.
Краљевић и просјак, мудрац и аскета,
А песме су воће песничког дрвета.

Због оловке мале и своја три прста,
Песник носи терет свог песничког крста.
У окриљу мира, стваралачког свога,
Пише своја дела, као дар од Бога.

Написане строфе у самоћи чита,
Свака му је песма поток који хита.
Час се само види, па се само чује,

Само његов сонет, знаде како му је.
Песничка стварања, Божијег су плана,
Зато песме није – стварао Сатана...

МОМ ПРАЂЕДУ, ПЕЧАЛБАРУ

Тропише се речи, а одјека нема,
Бејасте сирочад, која мајци хоће.
Не нађосте тамо заједничких тема,
Враћасте се сами, у своје самоће.

Песник у самоћи, своју песму ствара,
Визионар, своје епохално дело.
Сликара, у самоћи, слика безброј шара,
Стари печалбару, где ти оста село?

Кроз зиме живота, завичај си снио,
Огрнут самоћом, под туђинским небом.
Једино је црква, где си с Богом био,

Миричала твојим завичајним хлебом.
На нафору малу, капаше ти сузе,
Туђина ти младост, и године узе...

СПАСИ СЕ, ЧОВЕЧЕ...

Спаси се од мутних земаљских ниткова,
У име слободе креативног духа.

Спаси се од точка где се врти лова,
У име бистрине префињеног слуха.

Спаси се од жрвња који меље снове,
У име свих снова, што се спасти дају.
Спаси се од лажног друштва што те зове,
У име истина које вечно трају.

Спаси се од секти које „Љубав“ даду,
У уме љубави, што ти Господ нуди.
Спаси се од хуља што ти време краду,

У име свих кротких, што су бољи људи.
Спаси се од греха, кајањем што шиба,
Бежи од порока, бежи од тог глиба...

ЖЕНЕ, ГИТАРА, И МОЛИТВА

Зашто си се уморио, љубећ' жене, друже стари?
Дуго ниси такно жице, што рђају на гитари.
Ако су ти биле жене, у љубави невернице,
Бар ти нису лажне биле, на гитари старе жице.

Љубио си жене, друже, тражише ти много више,
Оно што си њима дао, то не важи, то се брише.
Жице старе на гитари, желе опет твоје прсте,
Што се сад, у манастиру, у молитви, смерно крсте.

Место жене, сад су с тобом гитара и жице сјајне,
Молитве ти праве друштво, чисте, јасне, дуготрајне.
Све што оде, није твоје, па нек иде куда хоће,

Твоја вера сад те греје, када доћеш у самоће.
Самоћа је једно место, где упознаш целог себе,
Искрено са покајањем – тад ће Христос чути тебе!

НА ЋИЛИМУ ОД СЛОВА

Изапао одраз из душе песника,
Тако крхк и нежан, и зачуђен цео.
Нашао окриље у цвету лепника,
Са маленом пчелом, скупа полетео.

Заједно су, они, летели по цвету,
По трешњама младим, једног лета раног.
Затим полетеше песничком сонету,
На ћилиму слова – римом изотканог.

Ко то тако зуји? Сонет или пчела?
Ил' обоје, скупа, колоплетом слоге?
Грлило је вече баште малог села,

Уморила пчела и крилца и ноге.
У сонету заспа на сред листа бела,
Крај песничког пера, и уз риме многе...

И ТАМО, И 'ВАМО...

Гледам свога ђеда, руксак стари прти,
Из њега му вири балон од три оке.
Старачке године још брани од смрти,
Кренуо је на воз, уз мисли дубоке,

Са питањем: „Да ли, у старој му груди,
Од његовог рода, још старина има?“
Да види шумарке, што их јутро буди,
Уну, да му збори својим меандрима.

И руксак носаше стара кичма крива,
Балонче ракије, од комине беле.
Отуда донесе прегршт сувих шљива,

Две домаће проје, још од сача вреле.
И тамо и 'вамо – такав беше деда,
Памтићу те вечно – добра главо седа...

МОЈ, МЕЛЕМЕ...

Ти си драги мелем, што ми снаге дајеш,
Само ходај напред, и немој да стајеш.
Ја ти правих путе, са очинском снагом,
Сада, иза тебе, идем твојим трагом.

Ти си моја нада, због чега још могу
Да ти пратим својом твоју младу ногу.
Племенитост рано у теби процвала,
Што постаде такав, милом Богу хвала!

Молитве ми иду, уз молитве твоје,
Иконостас сија, гледамо Њих Троје:
Са десне је стране Син крај Оца Свога,

У голубу сија лик Духа Светога.
Никад се због мене, сине не постиди,
Свачије се дело пред Господом види...

СТАРИ ПИЈАНАЦ

У старог пијанца, кесе новца шупље,
Крмељиве очи побегле у дупље.
Тресу му се руке, ко гране на ветру,
Али, још не жели поћи Светом Петру.

За климавим столом седи близу шанка,
Келнерица служи, згодна, струка танка.
Посматра је празно, са жудњом умрлом,
Тућа пића гута, оком место грлом.

Нико више неће друштво да му прави,
Само стари Циган руком му се јави.
Тамбураш га памти, кад је био НЕКО,

Пред њиме је, давно, са тамбуром клеко.
Мисли му се врате, па губе ко сене,
Сузи старо око, један живот вене...

СОНЕТ ЗА ЊИХ

Певам за те, „ружно паче“,
Мрзе те што ниси бело.
Певам за те мало маче,
Што не смеш у своје село.

Певам за те, црн гавране,
Боље ћуди, него сврака.
Певам за те, мој цивцане,
Што самујеш крај димњака.

Певам за те, шупљо чамче,
Што кроз тебе ветар дува.
Певам за те, псићу, самче,

Што ти око сузу чува.
Певам за те, старо вранче,
Мршава ти ребра сува...

БЕЖАЊЕ У ВИШИ СТИЛ

Ти си сит, другару, љубавног бојишта,
Бежиш међ' боеме, где цвили ћемане.
Женама смо важни, па им нисмо ништа,
Побркају наше врлине и мане...

За велики успех, славу твог имена,
Респект ће ти дати само прави људи.
Признање ти никад – неће дати жена,
Јер, чудном логиком раде женске ћуди.

Можеш бити цео Ајштајн или Тесла,
Мање јој је важно, него тапна њена.
Она хоће да јој – певаш уз два весла,

И постанеш део – одбаченог плена.
Виши стил потражи у новим делима,
Чешће се помоли, пред светим дверима...

СОНЕТ ЗА ЦРНУ ЖЕНУ

Остави ме, иди, буди неком боља,
Само немој бити велеградска дроља!
Када ниси мени, бићеш другом фина,
Сад о теби песму, прати виолина.

Стари Циган, речи, чита из мог ока,
Песма је искрена, снажна и дубока.
Сав се песни даје, пева је уз струне,
Ја му не дам да те у песмама куне.

Љубих тебе жарко, превише, безумно,
Срце воли лудо, разум воли умно.
Некад срцу своме – власт над собом дадох,

Лудости из страсти, ал' тада не знадох.
Једна црна жена, у сонет се сплела,
Још се сећам њеног чаробнога тела...

ТЕБИ, БЕЗ САДАШЊОСТИ

Ужасно је, увек бити на почетку,
Емигранте, друже, што крећеш Канади.
Одлазиш у земљу, страну и далеку,
Да се у њој твоја харизма изгради...

Ти, знаш, да ћеш тамо – бити дошљак нови,
Ипак си решио и понео торбу.
Осташе ти овде закључани снови,
Ал' крећеш одлучно у животну борбу.

Емигранте, друже, ти, без садашњости,
Нека ти је срећно, тамо, у даљини.
Не знам где ћеш старе оставити кости?

Код туђина, друже, ил' у Отаџбини?
Опрости, на ово, ја сам песник, само,
И стихом ти желим сваку срећу – тамо...

ПЕСНИЧКА ТАЈНА

Да ли носим књигу, или књига мене?
Нека мој одговор скривају сонети.
А ова ће књига и странице њене,
Читаоцу, нова питања донети.

Да ли пишем песму, или песма сама
Покреће ми руку која слова пише?
Како палидрвце, сред властитог плама,
Себе да осветли, светлије и више?

Стих је коло слова, у коме се свако
Слово, једно с другим за ручице држе.
Прво крећу игром тихо и полако,

Да би заиграли све брже и брже.
Стихотворац за њих пише своје ноте,
Добивши благослов од пречасног проте...

ПОГЛЕД ИЗ ЗАДЊЕГ РЕДА

У задњи ред, ти песниче седи,
На последњу столицу до краја.
Одатле се понајбоље гледи,
И тиша је бесмислена граја.

Бираће се неке „важне“ фаце,
Што су себе изабрале саме.
Док сви журе листић да убаце,
Под присмотром арогантне даме.

У задњи ред, ти песниче седи,
Јер, сујета првим редом кружи.
Крај мене се млади песник једи,

Он ми се са искреношћу тужи:
„Због персоне, из редова првих,
Из протеста – своју књигу смрвих...”

ПРОЋИ ЋЕ БОЛИ, ДРУЖЕ

Док ти душа пати, чујеш женски смех,
Збаченом хаљином вукла те у грех.
Некад, и ја такве дане проживех,
И због једне жене, чак, три пута мрех...

Бламажама својим, платио сам цех,
Њена верност пуче ко сапунов мех.
Ко храст запаљени, жилама горех,
Плаво небо поста као гарав плех.

Шта ћу, ја сам Србин, нисам хладни Чех,
У љубави својој, ја доживех пех.
Морао сам „дами“ дати потез „шех“,

Ко оборен „пион“, за њом узаврех.
Збаченом хаљином вукла ме у грех,
С бежањем ко Скит, тек тад оживех...

ОТАЏБИНО, КО ТИ ЛОМИ КРИЛО?

Склањам се од буке, и духовног смрада,
Неуморно тражим оазе мог града.
Белосветске хуље праве нам шаблоне,
Ретроградна мода, а живот нам тоне.

Морални тровачи, гоне лимузине,
Бране да им људи приђу из близине.
Лопови, тајкуни, све лажне персоне,
Каква ће за њима – звона да зазвоне?

Продавци дувана, кримоси, нафташи,
Свуд продавци лажи, накупци, кванташи.
Препродавци људских, украдених нада,

Лажови с ТВ-а, „пионковских“ парада.
Отаџбино моја, спаси нас, и себе,
Песничко ми срце – и пати, и зебе...

ИЗ НЕКИХ ВРЕМЕНА

Из неких времена сећања се буде,
Кад очи бејаху сјајније од жада.
У мислима враћам неке драге људе,
Догађаје многе, из села, и града.

Из неких времена пристижу љубави,
Оне што их памтим, са срећом ил' тугом.
И прагове шина, зараслих у трави,
Гараве возове, што тутњаху пругом.

Из неких времена враћају се звуци
Са жица гитара и шаблона „твиста“.
Један стари трајект пристиже у луци,

Пучина се плави, као некад, иста.
Из неких времена сећања долазе,
Што песничку душу топлинама мазе...

СУСРЕТ НА СТАРОЈ КЛУПИ

На животном кругу ми ћемо се срести,
И на клупу стару, као некад, сести.
Причаћеш ми приче о пропалој срећи,
Спомињаћеш и брак, свој други, и трећи...

Извадићеш албум свог детета, с неким,
И слике мужева, с наравима преким.
Гледаћу те опет, и слушати тужно,
Твоје лице, сад је – ни лепо ни ружно.

Твоји нежни прсти, из минулих дана,
Увели и жути од дима дувана,
Дираће ми лице, ко из неког доба,

Склизнуће ти сузе из два ока оба.
Можда је најбоље да се све не деси,
Молим те, остани, буди тамо где си...

С БЉЕСКОМ ЗЛАТНОГ ЗУБА

У кафани, седео за столом,
Један човек аскетскога лица.
Осмех му се мешао са болом,
Точила му пиће келнерица.

Цигани му пришли с тамбурама,
„Не свирајте, празан ми је џеп!
У њем' беху руке многих дама,
Сад ме неће, нисам млад ни леп...”

Стари Циган, што оркестром дрма,
Осмехну се бљеском златног зуба.
Тамбура му засјала ко срма,

Ређа песме финог гласа груба.
Странац га је пратио у болу,
Кану суза по кафанском столу...

ОДРЕЦИ СЕ, ПЕСНИЧЕ

Одреци се, свесно, без имало гнева,
Гламуре ТВ-а, књижевних награда.
Нека твоја песма као муња сева,
И просвети људе уморнога града.

Одреци се помпе, и свечаних сала,
Тамо, где сујете, набубреле седе.
Бежи од кутија, гласачких астала,
Не гласај за оне што ништа не вреде.

Одреци се градских, јалових трибина,
И затвори уши за „велике речи“.
Препуно је свукуд превара и спина,

Отиђи у цркву, пред Христом заклечи.
Одреци се чежњи, гордости и власти,
„Увек ће Јерихон – пред Трубама пасти...”

СА НОВИМ СЛОВОМ

Иди, иди, у даљине неке,
Носи собом невесела јутра.
Ја остајем крај велике реке,
Бићу песник и данас и сутра.

Зар је важно што су твоје усне
Љубиле ме, кад љубише друге?
Сећање се у безличје згусне,
Тад нестају сви трагови туге.

Истина је да време све лечи,
Треба ново написати слово.
Престаће и рањеник да јечи,

Чим опрости ране и олово.
Опет, песник, нови сонет прави,
Са Пегаза, гледа бескрај плави...

КАД „ЈУНАЦИ“ ОД ОЛОВКЕ БЕЖЕ

Ти што пишеш песме из живота,
И истину закључаваш словом.
Кончић дима из куће, над кровом,
И тарабе завичајног плота.

„Јунаци“ ти од оловке беже.
„Што се писца боје“ – питаш себе.
То питање копка те и гребе,
И дубоко у тебе досеже:

„Јунаци“ се од писаца боје!“
Пиши пишче зов живота свога,
Све скривено стићи ће до Бога,

Свако, Тамо, носи грехе своје.
Порок, лажи, злочин, и врлина,
Душом стижу – до Божијег сина!

УВЕК ИМА НАДЕ

Преко твога бола, преко твога крика,
Надјачава кикот лажљивице клете.
Питаш се у себи: „зашто њена слика,
Још је у мом раму, ко недужно дете?“

Преко твог поштења, преко твог имена,
Љубљена ти драга нанесе срамоту.
Питаш се у себи: „Зар то може жена,
Коју волех силно, у своме животу?“

Преко твог сећања, преко твог чуђења,
Навлаче се сенке туге и горчине.
Искуства мењају твоја уверења,

Ал' у теби нема ни трунке љутине.
Проћи ће све боли, права нада слази,
Отићи у цркву, у Христу је спази!

КОКТЕЛ ПРОЛЕЋНОГ ОЗОНА

Све чудно мирише, у рано пролеће,
Густи парк с липама, и процвало цвеће.
Мирише и трава, и ваздух, и птице,
Миришу и младе шумске веверице.

Мирише и клупа испод старог храста,
На њој се љубио пар умилних ластва.
Мирише и ветрић, што стиже са Фрушке,
Из башта мирише цвет процвале крушке.

Свуд коктел озона, с мирисима шета,
Божијих дарова – пролећнога света.
Мешају мирисе и чаробне боје,

Свако даје своје, па се скупа споје.
Пролеће је меким миришљавим крилом
Лебдело мирисним сунчаним априлом...

БАШ ГА БРИГА...

Баш га брига за мишљење ваше,
О стиху и његовој харизми.
Наздрављајте, ви, уз ваше снаше,
Он притеже мамузе на чизми.

Узјахаће свог Пегаза белог,
Полетеће ка бекрајном кругу.
Замолиће свога коња смелог,
Да пролете кроз шарену дугу.

Баш га брига за ваше гламуре,
Које песник презриво испраћа.
Он већ јаше кроз жестоке буре,

То искуство стиховима враћа.
Све паорске малене салаше,
Више цени него дворце ваше...

ЛОВЦИ НА БЕЛОГ ОРЛА

Ово нису снови, све су ово јаве,
Место обувених, иду босе ноге.
Зашто сте димњаке угасили многе?
Мајстори за маглу – нове магле праве.

Зашто мојој земљи отимате име,
И зашто мрзите брата преко Дрине?
Циљате у белог орла са висине,
Старцима крадете преостале зиме.

Зашто сте нам осмех украли са лица?
Песнику у руку гурали сте пушку,
Из својих сте вила промаљали њушку,

Даровали коров, место житних клица.
Доста, више! Хоћу песама и мира,
Да уместо плача – тамбура засвира!

У ЧЕКАЊУ ОНЕ ПРАВЕ

Љубих жене многе, ал' не нађох праву,
Што не тражи свету Јованову главу.
А ја желим ону, што несвесно нуди,
Своју праву љубав из тоpline груди.

Љубих жене многе, ал' су увек хтеле
Бисере и злато на ручице беле.
Ја им место злата нудих песме своје,
Оне се, где чуда – од песама боје.

Њима треба друштво бесмисла и трача,
Гламурских представа, до смеха и плача.
У врлоге таме по бисер би ишле,

За славу и раскош, ђаволу би сишле.
Тражим једну жену, духовну и чисту,
Да заједно, са њом – помолим се Христу!

ВИОЛИНА ЧАСТИЛА ПИЈАНЦА

Пружао је руку преко старог шанка,
Ка барменки црној, што је прала чаше.
Умор је грлио старе тамбураше,
Што свираше своју свирку без престанка.

Презривог погледа, из ког псовка сева,
Барменка му не да затражено пиће,
Јер је давно списко последње новчиће,
На кафанску „брљу“, што му гризе црева.

Крену он ка столу, клецавог корака,
Зачуо се јаук циганског гудала.
Спази, на патосу лежи хиљадарка,

Што је с виолине Циганину пала.
Стресла је са себе једна струна танка,
Пред ноге пијанца, код кафанског шанка...

НЕКА ЗЕКО ПОРАСТЕ...

Сећаш ли се, друже, кад бејасмо деца?
Тад смо у пшеници нашли малог зеца.
Жућкастих окица, нежне длаке сиве,
Малко беше мокар од росе из њиве.

Донесмо га, скупа, у рођено село,
Мрдао је хитро своје репче бело.
Нудисмо му брескву и парчиће проје,
Он је жарко хтео родитеље своје:

Зечицу и зеца, што га пољем траже,
А ми им узесмо младунче најдраже.
Тад нам савет даде добри деда Мића:

„Однесите, децо, у поље зечића!“
Саслушасмо речи, послушасмо деку,
Пустисмо у поље маленога зеку...

УЗ МИРИС МОКРОГ ХМЕЉА

Кад би се облаци међусобно срели,
У сивилу неба, и уз блесак муња.
Писао је песник, на свој папир бели,
У окриљу собе, са мирисом дуња.

Рука драге мајке, млађаног поете,
Ређала би жуте дуње по ормару.
Лептирићи ноћни играше балете,
Грлећи у кругу петролејку стару.

Падала је киша, а беше недеља,
Писао је песме млађани поета.
Ноћ је доносила мирис мокрог хмеља,

Ожеднелих трава и јабуке цвета.
Августовска киша, мирис касног лета,
Остаће у слици топлога сонета...

ПЕСМА ЗА МОГА ДРУГА

Хоћеш да ти пишем сонет што разумеш?
Јер уз такву песму, ти, најбоље умеш
Да ме пратиш ритмом на својој гитари,
Знам да ти је тешко, добри, друже стари.

Ова песма биће, баш по твојој вољи,
Враћа те у дане, црнокосој Ољи.
Док свирамо скупа, бол ти срце гребе,
Ти, у песми, друже, проналазиш себе.

Моја песма прича о фаталној жени,
У души те боле, још угризи њени.
Ти си због ње био губитник и слуга,

Залуд те лечила нова љубав друга.
Сад је време, друже, заборави Ољу,
Написаћу, за те – неку песму бољу...

РАСТАНАК НА ПЕРОНУ

Са кишног перона, воз креће за сат,
А два сузна лица суши ветар љут.
Разум су и срце прекинули рат,
Сад обоје иду, свако на свој пут.

Украла им судба снове, срећу, драж,
Растанком су они плаћали свој цех.
Можда се растају: истина и лаж,
Нестала је радост, надање и смех.

А јесење кише, пратиле су воз,
У коме је човек у купеу сам.
Други воз са женом, замицаше скроз,

Кроз прохладну јесен, маглуштине прам.
Два воза одоше, сваки циљу свом,
На празном перону, само просјак хром...

ФАСАДЕ И БАЛАДЕ

Што бејаше јуче, он стапа у сада,
И није му доста, већ пише о сутра.
Све древне фасаде великога града,
Не спраше ни многа кишовита јутра.

И стари је песник, ко старе фасаде,
Он опева боље, минуло нег' ново.
Врло су искрене његове баладе,
У њима је увек важно свако слово.

Чудесан је песник. Он може кроз риму,
Да увелу грану начини да цвати.
И зелено поље обуче у зиму,

Прохујалу младост кроз стихове врати.
А свака његова варошка балада,
Личи као древна украсна фасада...

КРОЗ ДЕЛИБЛАТСКУ ПЕШЧАРУ

Док путујем рано, дуж познатог пута,
Сиви асфалт води ка мосту на Тиси.
Поспаног Месеца, сија светлост жута,
Дар Божјег кандила, са Небеса виси.

Ја путујем дуго, а већ зора руди,
Разгони ми споро сву поспаност мрску.
Делиблатска шума полако се буди,
Стари Тамиш воња на нагњилу трску.

У јужном Банату, код Врачевог Гаја,
Мирно спава стари чобанин са стадом.
Полегломе стаду не види се краја,

Па личи на тепих над младом ливадам.
Зачух песму раног делиблатског петла,
На Вршачком брегу палише се светла...

БАНАТСКИ КОБАЦ

На асфалтном путу равнога Баната,
Возим своја кола, а околу њиве.
Прав је пут од Ечке, па до Орловата,
Још се сунце скрива кроз облаке сиве.

Негде, на десетом километру пута,
Спустио се крупни кобац из небеса,
И почео кривом кљунчином да гута,
Од зверињег плена, комадине мяса.

Није га ни брига што идем на њега,
Беше презаузет, ту, над својим пленом.
Кљуцао је зверку, па мирно одгега,

Пред мојим аутом и снажном сиреном.
Затим диже крила, високо се вину,
Ја наставих путем, а он у висину...

КАТАРЗА

Ти си увек био прави алтруиста,
Поштенога срца, свога духа чиста.
Давао си свима, а добио мало,
Подизао оно што је до дна пало.

Ценио су кума, пријатеља, друга...
Од своје ти беше тежа туђа туга.
Свукуд је зрачила сва твоја доброта,
Ти би такав био, и у три живота.

Свукуд лицемери, не верујеш оком,
Да живот пролази неправдом дубоком.
И једна се жена заклињала јуче,

Слагала те лако, заклетва јој пуче.
Сад подигни главу, и разведри лице,
Мењај на гитари покидане жице...

БЕГУНАЦ ОД ЖИВОТА

Зашто добродичство из човека неста?
Ко уби разговор који душу греје?
Туга су и радост променили места,
Сада радост плаче, а туга се смеје.

За љубав и жене све је мање воље,
Још клецаве ноге до биртије хоће.
У окриљу дима и мусаве дроље,
Ту се човек брани од пусте самоће.

Уз Цигане старе и тамбуре њине,
Постаје пијанац, па кошуљу цепа.
Нестало му новца, осташе му трине,

Које задње звече из шупљега цепа.
Пијанцу, уз звуке старих тамбураша,
Кезила се празна поломљена чаша...

ВОЈВОЂАНСКИ „ЈУДА“

Данас, осмех људи побеже са лица,
Дечака, старица, и млађаних жена.
Војвођански „Јуда“, с убицама птица,
Корача бестидно кроз поља зелена.

Јато лабудова слети у равницу,
Кажу, добре вести, послате од Бога.
А хуља, бестидник, пуцаше на птицу,
Скривен иза мокрог кукурузног стога.

Ловац из туђине – нађе нашег „Јуду“,
Сребрњаке своје тајно му подели.
Наш би „Јуда“ дао и рођену груду,

Бежите одавде лабудови бели,
Па нам се вратите, када ловци буду
Протерали свога војвођанског „Јуду“!

СОНЕТ ЗА ДВА БЛИЗАНЦА

Гореше градови, као цигарета,
И једна на другу, кренуле су руље.
Вама, што имасте двадесетак лета,
Млађане животе узеше вам хуље.

Вође свих ратова, за нас баш не хају,
Чак, мноштво година отеше нам грубо.
Док „пси рата“, данас, у дворцима лају,
Без трубача лежиш, пробушена трубо.

Два сина близанца, чупаше у тами,
Од оца и мајке, „неки“, с камиона.
На кућном су прагу, укочени сами,

Били родитељи, а тукла су звона
Са оближње цркве, и сва звона друга.
Беше тад незнађе и голема туга...

КАД СЕ ВРАТЕ СЕЋАЊА

Мала стабла вишње, завичаја мога,
И багрење старо, о младости зборе.
Цветак у огради трновитог глога,
Сећају на неке благородне зоре.

Срп под стрехом виси, стари, истрошени,
Видим сену оца, што га скида зором...
То су само мисли што живе у мени,
Гледам своју мајку, што стоји пред тором.

А у тору овце шарене и беле,
Лижу младу јагњад, ојагњелу, живу.
Бака скупља јаја, што су коке снеле,

Ржу „Нонијуси“, што крећу на њиву.
Погледом крстарим низ атаре Бачке,
Враћају се мисли на године ђачке...

НА МОСТУ, КОД СТРУТЕ

Ти си за ме прошлост, избледела сено,
Крадљивице мојих младалачких дана.
Некад те се сетим, невернице, жено,
Што си ми кидала наде ко пирана.

А била си за ме заблуда ко друге,
Што трајаше само за тренутак тада.
Стајих сам на мосту, на Дриму, код Струте,
Мисли ми летеше до вољеног града.

Бејах тада војник, заљубљена луда,
У Скопљу, са твојом поклоњеном сликом.
Зашто жена губи поштење због блуда?

Зар и лажи крикну девичанским криком?
Дувао је скопски ветар хладног студа,
А ја силно волех девојку са киком...

ФРУШКОГОРСКА ЗОРА

Гледам Фрушку гору, док се рађа зора,
Сунце се промаља кроз гранчице бора.
Још би шума снила свој санак до подне,
И чувала стазе своје непроходне.

Јутро буди птице из малених гнезда,
Што су утихнуле у времену звезда.
Док се зора рађа, крупне сове ћуте,
Прикупљају снагу за поноћне путе.

Шмугну, елегантно, преко шумског пута,
Чила и опрезна, једна лија жута.
Та ником не верује, нит' верују њој,

Лија има зацртан, сигуран план свој:
Кад се спусти вече и угасе светла,
Кренуће по коке, и дебелог петла...

ПОЉУПЦИ, КРАЈ ЗАЛЕЂЕНЕ РЕКЕ

Кад грлих те нежно, беше зима нека,
У поноћне часе, с Месецом сведоком.
Крај нас је ћутала залеђена река,
Месец је шетао твојим сјајним оком.

Над нама старица, тврђава са брега,
Хаљине су њене од древнога кама.
Док, на њој се фењер неуморно гега,
У грудима древним живи вечна тама.

Твоје су ме усне опијале вреле,
А у цепу моме, наше руке, скупа,
Заплеле се страшно, као да би хтеле,

Да их нико никад отуд не ишчупа.
Месечина бела, снег прекрио јеле,
Куцаху два срца, што их љубав купа...

У СЕЛУ ТЕКЕРИШ

Лево, од Лознице, путем према Церу,
Јадранска Лешница, село Јадарана.
Вијугавим путем, у истоме смеру,
Промаља Текериш из планинских грана.

Посматрам по Церу зеленило боја,
Он ми враћа приче на времена давна.
Ко да чујем поклич из „Моравског строја“,
И херојске „Дринске“, што бејаше славна.

Пролазим планином, стижем до Драгинца,
Ту су церске косе на дохвату ока.
Још ђенерал Степа, смиренога лица,

У мојим мислима – удара са бока.
Одатле је туђин бежао ка Дрини,
Уз „Курсулин поклич“ у димној котлини...

СТАРАЦ ИЗ БАНАТА

Махао ми старац, код Идвора села,
Оседеле косе, избораног чела.
Крај блатњаве њиве, у Банату равном,
Са црним амбRELом, у капуту давном.

Отворих му врата, од аута свога,
У себи помислих: 'Ево, ђеда мога.'
Рече: „Кренуо сам, ту, до Ковачице“,
Ја повезох старца банатске равнице.

Беше врло сличан на мојега ђеда,
Са старим качкетом, а коса му седа.
Кошчата старина, повијеног стаса,

Рече да се зове по имену Васа.
Каже, кренуо је, сам за Ковачицу,
По лекове неке, за своју старицу...

РАЗБИ ОКОВЕ ДУХА

Страсти, жене, блуди, вукли те у коло,
Ђаволски је моћно женско тело голо.
Ту духовност твоја мора да заћути,
Пороци су духу хладни оков крути.

Патиш, дајеш, волиш лажљивице клете,
Око твога духа тад се мрежа плете.
Част проливаш своју, мешану у крвцу,
Промрзле ти руке крећу палидрвцу.

Ниси ни стигао до „пламичка спаса“,
Сутра ће те, друга, изазовног стаса,
Опет, нагим телом, почети да мами.

„Љубав“ се угаси, и ти си у тами.
Па, размисли добро, често су због блуди,
Падали и мали, ал' и славни људи...

КРОЗ ЧЕТИРИ СИТА

Неке песме моје, што су биле ране,
Прелиставам некад и њихове стране.
Стихотворац ретко жели да их чита,
Данас их провлачим кроз четири сита.

Не треба писати оде нечовеку,
И кроз стих га дати у књижицу неку,
Јер је скривен у свом хипокризном лику,
Зато треба добро изоштрити слику.

Људски створ је биће што се лако квари,
О том сад размишља, сваки песник стари.
Хуља се сакрива иза три фасаде,

Зар о таквом треба писати баладе?
Неки, о којима, писах оде, давно,
Постадоше хуље, приватно и јавно...

ШУМСКИ АПРИЛСКИ СОНЕТ

У раном априлу, бујне Фрушке горе,
Шума се будила у освиту зоре.
Миришало цвеће у пролеће рано,
Грејао је зрачак горје несунчано.

Не види се зверје, ал' се чује гласом,
Коњче с коњаником протутњало касом.
Из поспаних грана свуд младица ниче,
Негде, шумски јастреб са висине кличе.

Маховине старе, те краљице таме,
Не скидају своје зелене доламе.
Друштво су им шумске разноврсне гљиве,

У нагњилом лишћу, где пужеви живе.
Пролеће је гору грејало априлом,
Шумила је Фрушка, бројним птичјим крилом...

ЖЕНА – КОЈА ТО ЈЕСТЕ

Отмена је, сталожена, пажљива и одмерена,
Беспорочна и искрена, разумљива и поштена.
Тиха, скромна и женствена, али тога није свесна,
Одана је, вредна, чиста, а нарав јој није бесна.

Човека у срцу носи, а име му од зла чува,
Огњиште и кућу воли, добро пегла, добро кува.
Својој деци љубав даје, изводи их на пут чисту,
У цркви се смерно моли – Спаситељу Драгом Христу.

Старој нани руку љуби, с поштовањем нек' јој живи,
Рани зором, уз свог мужа, заједнички плодној њиви,
Ил' фабрици, или школи, па у дому своме бдије,

У постељи нежној, топлој, крај вољеног санак сније.
То је жена која ЈЕСТЕ, која воли, која траје,
Вида ране свом ратнику, и на њих му мелем даје...

БЕЖАЊЕ ОД БЕСМИСЛА

Чак, и вреле ноћи миришу на смолу,
Уморан оркестар „спушта се ка молу“.
Још групице младих лочу „кока-колу“,
Славећи помпезно завршену школу.

У стаклу билборда, позади и спреда,
Цигарету држи нека фаца бледа,
Позива на отров новог младог чеда,
Као да је дуван кашичица меда!?

Посматрам са лође, никла тенда жута,
Још ће једна бука стићи преко пута.
Сутрашњи таблоид биће пун барута,

Нови че очајник Дунавом да плута.
Питам се, ко песник, докле ово, више?
Пружио ми наду пљусак летње кише...

СРЕМАЧКИ СОНЕТ

Док се дан искрада, од Сунчеве главе
Руменкасто теме за брда замиче.
Ја пролазим мостом, преко реке Саве,
Што је део моје „Војвођанске приче“.

Кад идем из Мачве, пролазим дуж Срема,
Добро вече, Румо, и Иригу мали!
Фрушкогорје, увек, дарове ми спрема,
Мирисима својим срце ми разгали.

Ево, већ се спуштам низ планинску косу,
Шума за мном маше, а око јој снено.
Преда мном се село Парагово просу,

Мирише на грожђе и кошено сено.
Стижем под тврђаву Петроварадина,
Која прича своју причу од давнина...

У СТАРОМ КУПЕУ

Увек ћу волети чађаве пероне,
И сказаљке зидног станичнога сата.
Суза носталгије до срца ми тоне,
Отварам климава од купеа врата.

Седох до прозора. Кроз знојаво стакло
Указа се сена жене са амбрелом.
У дубини душе нешто ме је такло,
А жмарци прођоше целим мојим телом.

Тај лик давне жене, из лепшега света,
Промиче уз вагон, мог воза што стоји.
Затим се губила њена силуета,

Са њом украдени неки дани моји.
Потом се сећање завитла ко чигра,
Да л' то беше љубав, или само игра?

ПЕСМА НИКАДА НЕ ВАРА

Пропусти облаке очаја и љутње,
Нек прохује изнад твога уверења.
Испуни поштењем сва будућа хтења,
Нек плови мисао усред твоје ћутње.

Ћутња је богатство, кад се у њој ствара,
Продуховљен стих је прави дар од Христа.
Нек ти нова књига истином заблиста,
Написана песма Божијег је дара.

Неке твоје песме другачије зборе,
О неком другарству што је било лажно.
Због тога ти беше сузом око влажно,

Немој да ти строфе у теби изгоре.
Нека испричају – какви беху људи,
Што се неки кваре – немој да те чуди...

НАСМЕЈ СЕ, МОЈ ГРАДЕ

Код људи се туга увукла у кости,
Из очију мржња почела је бости.
Стисак руке преслаб, а осмеха нема,
Све мање је топлих, заједничких тема.

И у лифту желиш самцат да се пењеш,
Када је лифт препун, тада пешке стењеш,
До поткровља, мноштвом сивих серпентина,
Бежећи од неких „комшијских токсина“.

Лажи са ТВ-а, елузијум наде,
„Певаљке без гласа“, збућкане естраде.
Ружичаста јутра, ружичасте ноћи,

Кренуо би возом, који неће доћи.
Мирис оштрог смога, мусаве фасаде,
Тад очајно вичеш: „Насмеј се, мој граде!“

ДОГОВОР СРЦА И РАЗУМА

Кад љубав постоји, зашто срце ћути,
И зашто је пушта да из њега оде?
Да ли мора младо лишће да пожути,
И бистрог извора замуће се воде?

Постоји ли жена, што воли до краја?
Можда јој је срце премало да носи
Превелику љубав расцветалог маја,
Плаву љубичицу у расплелој коси?

Да ли има човек, кога није жена,
Интригама својим терала да пати?
Сваки би мушкарац, требао тог трена,

Разумом, свом срцу – рећи: „ Хајде схвати,
Зашто бисмо били, оба женским робом?
Човек влада женом – када влада собом!“

ИСКУШЕЊЕ АДАМА И ЕВЕ

Кад Адам и Ева, Божија створења,
У Еденском Врту грехе учинише.
Уз јасна Божија сва упозорења,
Тада им вечности – није било више.

Зашто су дирали Забрањено Дрво?
Све друго су могли, њега нису смели.
Такво грешно дело, једино и прво,
Носе до крштења, сви потомци цели.

Само да је Адам урадити знао,
Да грех своје Еве, цео прими на се.
Господ Бог би њима опет милост дао,

У Небеском Рају, да се опет скрасе.
„Проблем је у њима, а јабука Раја,
Беше искушење – вечности ил' краја.“

ТЕБИ, ПРВИ МАЈСКИ ПЛАЧУ

Увек те се сетим, моје село мало,
У песничко срце, ти си вечно стало.
Сећаш ме детињства, ко да беше лане,
Кад одем на путе, на све четир' стране.

Да те заборавим, ти ми никад не даш,
Завичајним оком, топлином ме гледаш.
Враћаш ми сећање првог мајског плача,
Чуваш ми багрење, хлебове из сача.

Први школски дани још у мени живе,
Сви твоји ћермови и капије криве.
Босоного царство, и најлепше зоре,

Нек' ови сонети о теби говоре.
Увек те се сетим, моје село мало,
У песничком срцу, ти си ми остало...

ПРОТИВ ДИМНОГ ТЕРОРА

Не волим пушаче, задимљене жене,
„Цигарет-билборде“, пикавце бачене.
Све што је димљено – склањајте од мене,
И димљене шунке, димљене кулене...

Димљене сардине, и димне завесе,
И димне сигнале, разне дуванкесе.
Задимљене сале, пушачке финесе,
Томпусе и луле, и димне контесе.

Дим у коси жене, пољупце са димом,
Задимљене нокте, стругане са вимом.
Увек тражим место са чистијом климом,

Нећу на рецитал – где дим шета римом.
Не волим у мору пикавце са плимом,
Пепео по снегу, што се баца, зимом...

УМОРАН ОД ГЛУПОСТИ

Све ми мање треба свита,
Где се ждере, где се цуга.
Песничко ми око скита,
У даљине плавог круга.

Све ми мање треба клапа,
За рецитал песме моје.
Од тапшања људских „шапа“,
Моје раме уморно је...

Стално слушам: „Криза, криза...“,
За лопине – кризе нема.
Сви смо срећни, нема виза,

Пореска се стопа спрема...
Мали човек – увек мета,
Шупљих гаћа, голих пета...

ОПРОШТАЈ

Сањах једну жену, с којом нисам више,
С њом ми беху дани и слатки и грки.
На мојим вратима, покислу од кише,
Донео је један хладан сутон мрки.

Скрушена је дошла, на врата мог стана,
Квасише јој лице сузе проливане.
Расплетена беше њена коса врана,
Пружала је к мени ручице малене.

Ја хтедох да крочим у сусрет тој жени,
Гром запара, муња, заста моја нога.
Један глас спасења говораше мени,

То бејаху речи Спаситеља Бога:
„Опрости јој грехе, тој што у сну стиже,
Опроштајем, човек, Мени је све ближе...”

СЕКТЕ – ПЕРСНИФИКАЦИЈА ЗЛА

Причувај се, дечко, и ти, цуро млада,
Не ид'те сектама – да ваш живот страда.
Оне вашу младост у црн ковчег мећу,
Сви се ти ковчези тамном паклу крећу.

Апликације су – са мртвачком главом,
Црвене мајице – са руком крвавом.
Рецепти што нису за човечја јела,
Него за мозгове младих клијентела.

За „њих“ нису важни ваш отац и мати,
„Они“ ће вам нове родитеље дати.
Оштриће вам зубе, да гризете себе,

Створиће вам нове зависне потребе.
Уз молитве Христу – спасење је право,
Чувајте се секти – живећете здраво!

СВЕ ШТО ДИШЕ – ОД ГОСПОДА ЈЕ

Закључајте ловци, све ловачке пушке,
Не ловите добре зеке „Дугоушке“.
Оставите птичје царство да нам поје,
Нека свака зверка рађа младе своје.

Спалите аласи „грабуље“ и мреже,
Допустите риби да младицу леже.
Баците шумари тестере, цепине,
Нека свако дрво хрли у висине!

Зашто, стари Циге, тучеш коњче кнутом,
По мршавом ребру и врату нагнутом?
Немој му псовати, давно, мртву нану,

Подај му, уморном, заслужену храну.
Све живо што дише – дато је од Христа,
Он је Творац света, и зверке, и листа...

У ДРУШТВУ „ПАПИРНАТИХ ДАМА“

Препуна је моја књижевничка соба,
Свих отмених дама из минулог доба.
Еlegantног стила, разноврсних боја,
Свака носи лична обележја своја.

Има међу њима, оних, што сви желе,
Као прави украс за славне коктеље.
А имам и неких тајанствених дама,
Врло су мистичне, ал' у годинама.

Ту су и персоне, стаса чаробнога,
Што су окусиле путовања многа,
Било их је са мном, у возу, на броду...

Кад се са мном врате, опет са мном оду.
Сада су све даме, скупа, поред мене,
То су моје књиге – најверније жене...

ЖЕНА – КОСЕ МРКЕ

Побегох од гужве и животне трке,
Грлила ме лепа жена, косе мрке.
У топлој постељи, уз пламен камина,
Без бљештавих перли и сјајних кармина.

Дала ми је страсти, надахнуте летом,
Беше глатког тела, ко мрамор под глетом.
Стапала се она, с мојом мушком снагом,
Милових је нежно, својом руком благом.

Ја је љубљах страсно, до рађања зоре,
Све је знала она, била је ко море,
Што ме је носило осеком и плимом.

Написах јој сонет са прелепом римом.
Жено, косе мрке, ко да јуче беше,
Судбине нам увек – најлепше однеше...

ЦРНОГОРКА

Црне су ти косе, ко Дурмитор ноћу,
Сјајно, вито тело, ко Рибница река.
Црногорко, лепа, ја те за се хоћу,
Уз чашу мираза шавничкога млека.

Ноге су ти дуге, ко на ловћен стубе,
Што Владику дворе, док на кршу спава.
Желим да ме твоје усне жарко љубе,
И миришу, као, са Жабљака трава.

У венама носиш понос Црне Горе,
За коју би своју младу крвцу дала.
У мрким очима светлуца ти море,

Брзаци Мораче, са безброј кристала.
Такву само могу чудеса да створе,
У тебе је горска, сва лепота стала...

ОД ЧАБРА ДО БРЕГА

Сусрео сам јако много људи,
На свом путу занимљивом, дугом.
Читаоче, немој да те чуди,
Што су неке песме с малом тугом.

Сусрео сам разноврсних жена,
Преотмених, ил' курварског кова.
У неким је песмама скривена
Мала жена и „жена из снова“.

Ја упознах живот на терену,
Салонски је ништаван спрема њега.
Храбрио сам наду преварену,

И видео у животу свега.
Пробијао извор у камену,
Пењући се од чабра – до брега...

САМОИРОНИЈОМ НА СЕБЕ

Самоиронијом – додирнућу себе,
Ако бих успео – подигнути тебе?
А ја чу се дићи – од пета до чела.
Јер, толико моја маленкост би хтела.

Ја стекох харизму, док ме живот млео,
Дао бих ти од ње – један голем део.
Тада би схватио што не можеш сада,
Успех се испашта, за успех се страда.

Самоиронија, некад, просто лечи,
Наспрам сувог злата, што сија и звечи.
Јер није харизма крива што је моја,

Да л' би је збрисао – да је она твоја?
Још мање су крива песникова дела,
Јер тако је са њим – Божја воља хтела...

АНАФОРИЧНИ СОНЕТ

Тражиш људско биће – сусрео си зомби,
Тражиш пацифисту – он јаше на бомби.
Тражиш топли кутак, а мразеви стижу,
Тражиш срећне људе – суморни се нижу.

Тражиш љубав жене, а све буде варка,
Тражиш бистро море – шупља ти је барка.
Тражиш верног друга, а добијеш Јуду,
Тражиш часност Њену – нађеш је у блуду.

Тражиш нову наду – стара сумња смета,
Тражиш пут за Багдад – он је ратна мета.
Тражиш воз за север – старе пруге нема,

Тражиш вести свеже – увек иста тема.
Тражиш сродне душе – њих на прсте има,
Тражиш излаз спаса – сам у сонетима...

ЗАВЕЖИ НЕСРЕЋЕ У ВРЕЋЕ

Поруши глупаве препреке и стеге,
Границе ка срећи, и куле на њима.
Упрегни стихове у хитре запреге,
Нека звоне риме својим звончићима.

Испусти осмехе из свезаних врећа,
Ко ветрове снажне, момци Одисеја.
А у вреће тури, веснике несрећа,
Завеслај веслима слободних идеја.

Својим сонетима, ти, сирене опи,
Киклопа победи смехом место вина.
Са својим дужником, опрост чашом попи,

Добро дело иде – до Божијег Сина.
Све гласнике мржње, стиховима топи,
Пусти да се љубе катрен и терцина...

ПУТ ОПТИМИЗМА

Кренула је жеља да пронађе наду,
Да се кући врате с одбеглим данима.
Одлучне кораке хоће да им краду
Сумње што не желе да буду са њима.

Ал' жеља је јача, победивши сумње,
Сустигла је наду корацима смелим.
Из прикрајка вреба очај и безумље,
Са очима мржње, с дупљама увелим.

И жеља и нада пронађоше своју
Трагачку мету – све одбегле дане.
Бројећи их, опет, нису сви на броју,

Фале дани што су десили се лане.
„Пригрлимо и њих“ – каже нада жељи,
„И прошлим данима – ми смо родитељи...”

ПЛЕМЕ ИЗ КАПЉИЦЕ РОСЕ

У капљици росе, једно море има,
Прескаче га човек својим корацима.
Човекове очи, што му видик дају,
За сићушно море, оне и не хају.

То море постоји, нема ту дилеме,
У њему се купа једно чудно племе.
Људскоме је оку вечито скривено,
Оно живи живот, али је малено.

За њега су мрави – дивови из горе,
Ал' мрави са њиме, неће да се боре.
У њиховом мору, некад перу брке,

Па наставе журно своје мравље трке.
Невидљиво племе у капљици росе,
Стрепи, када иду твоје ноге босе...

СОНЕТ ЗА „РУЖНО ПАЧЕ“

Овај сонет певам, теби „ружно паче“,
Јер ти испод перја, добро срце куца.
Увек једно око, на смену ти плаче,
И тужна је душа пернатог младунца.

Немој бити тужно, песнички те молим,
Ја те смештам топло у сонете моје.
Баш такво какво си, ја те пуно волим,
Твоју пачју душу, тужне очи твоје.

Знам да негде ћутиш и дрхтиш од мраза,
Скривено под старом тарабом, док пири
Оштри ветар, а од снега бела стаза,

Твој малени кљунчић, из склоништа вири.
Свако друго паче, мисли да је маза,
Ал' мени су дражи, баш твоји манири...

МРАВАЉА ЧЕТА

Из пања храста мирисног луга,
Чују се сићани трубни звуци.
Кренула из њега чета дуга,
По некој чудној важној одлуци.

Та мала чета је боје мрке,
Поретка бојног – двоје по двоје.
Сви јој „војници“ имају брке,
За њих кажу, да се не боје.

Та чудна чета ћутљива беше,
Није се чула оружја звука.
Већ шумски детлић што дрво теше,

А чету прескочи задихан зека.
Мали војници ништа не греше,
Тако се уче од памтивека...

МАЛИ, ЧУДНИ СВЕТ

Мали, чудни свете, живиш у близини,
Спојен са природом – у једној целини.
У речној дубини, плаветној висини,
Са трајном улогом – на животној бини.

Људи вас не виде, само журе, журе,
Док их гледа мали пужић из љуштуре.
Човек никад неће, кроз погледе штуре
Угледати ваше, све мудре бравуре.

Мноштво малих бића, у своме су свету,
Рибице у води, птичице у лету...
И сунчев се зрачак смеши сунцокрету,

Ко ли води малу, вредну, мрављу чету?
Ти, човече моћни – не прави им штету,
Невин је тај свет – ко срце у детету...

ЗИМСКО ЈУТРО СТАРОГ ЛОВЦА

Згрчене стабљике, белина и чавке,
Ко ледена сачма, суснежица боцка.
У даљини салаш, као бела коцка,
Испод снега вире рашчупане травке.

Док фијуче снежни ветар пустим пољем,
Смрзло се и око, док гледа хладноћу.
Тресу се вилице и зуби цвокоћу,
Дремљиви гаврани срасли се са кољем.

Прсти стежу пушку двоцевку „петлару“,
Поглед тражи дивљач кроз снежну пустару,
А око се сузом од хладноће брани.

Празан ранац жуља криву кичму стару,
Док пртином прти залећену бару,
Крај које, под снегом, спаваше јаблани...

ЗЕМЉИ, КОЈЕ ВИШЕ НЕМА

Теби, што си била пространа и славна,
На кршном Балкану, по свачему главна.
Са Тобом узеше моје идеале,
Слободу и простор, стазе што ми фале...

Теби што бејаше колевка за снове,
Подизала славне кћери и синове.
Са Тобом ми неста комад плавог круга,
Горостасни Триглав, и Охрид са југа.

Теби, чије химне, знадох свако слово,
За коју се бише срце и олово.
Са Тобом ми оде љубав што ти дадох,

Без Твога окриља, сироче постадох.
Теби, у којој су моји дани многи,
У један споменар – ушли босоноги...

УПРАВЉАЊЕ СОБОМ

Сад коначно кажем: „Доста! Не дам себе!
Прегршт алтруизма гајих без потребе.
'Изволите, људи, дајте списак жеља';
Основах и неку лигу пријатеља.

Не знам од ког више, примих бодље веће?
Од неких, за које, помислих да неће...
Зачућен, поврећен, ко зна кол'ко пута,
Због лажљиве речи, што шиба ко кнута...

Све што више мислим, све што више пишем,
Некако се враћам – једном свету тишем;
У ком' нема лажи, нит' хуљи помажеш,

Све самоме себи – у самоћи кажеш.
Потребна је снага да кушаш самоћу,
Тад управљаш собом, и дању, и ноћу...“

ДУХ ИЛИ МАТЕРИЈА

Комуникативна, лична илегалa,
Спасава ме често од људскијех зала.
Када своје мисли чувам од нељуди,
Тада се у мени стваралаштво буди.

Комуникативни лични аскетизам
Јачи је но подли, тврди нихилизам.
Јер, дух својом снагом материју туче,
Томе нас мудраци од давнина уче.

Како ли је штетно расипати речи,
Залуд си у праву – други противречи.
Отресам се таквих, своје време штедим,

Само тако могу, да пред Богом вредим.
Дубок пренес душе, тамјаном се лечи,
Јер, мени је спокој за писање пречи...

ОПТИМИСТА И ПЕСИМИСТА

Оптимиста каже: „Морам све да решим!“
Песимиста мрмља: „А, шта, ако згрешим!?“
Оптимиста гледа у дугине боје,
Песимиста броји све невоље своје.

Оптимиста ризик – пријатељем зове,
Песимиста неће – ризик ни у снове.
Оптимиста воли и љубави тешке,
Песимиста каже: „Вољења су грешке.“

Оптимиста каже: „И губитак снажи.“
Песимиста збори: „То су само лажи!“
Оптимиста осмех чува и у себи,

Песимиста никад чувао га не би.
Оптимиста има визију у свему,
Код песимисте је – умрла у њему...

НЕК ЗАЗВОНЕ ЗВОНА МИРА

Нек звече тамбуре, виолина струне,
Да све чаше буду за здравице пуне.
Нека рука руци у загрљај крочи,
Сузе радоснице нека квасе очи.

Доста глупог рата, доста више страха,
Убијања наде и духовног краха.
Јер, планети треба оптимизма снага,
Живот без тлачења, глади и гулага.

Ти си, жути брате, мирна моћна страна,
Великог народа, до данашњег дана,
Мировао чешће, без рата, без крви.

Хајде! Буди светски миротворац први!
А Амери горди, нек' пуцаљке склоне,
Да сва звона света – на црквама звоне...

СРБИНУ, ОСВАЈАЧУ МОНТ ЕВЕРЕСТА

Ти, идеш ка врху, Србине, издржи!
Док те врело сунце неумитно пржи,
Кроз загрљај ветра, ти, корачаш даље,
Мраз ти хладне стреле, беспопштедно шаље.

Ти се пењеш храбро, док обоје скупа:
И Сунце и леден, теби снагу чупа.
Напредујеш даље, све више на горе,
Твоји се дамари са умором боре.

До циља, још мало, а то је најтеже,
Коначно ти рука врх планине стеже.
Усправљаш се чврсто, и тробојку стављаш,

Другу, суром орлу, с осмехом се јављаш,
„Ето, ниси самац!“ – орао ти кличе,
И човек и птица, по нечему сличе...

ПРАВДА БОЖИЈЕГ ЦАРСТВА

Воли Царство Божје, и правду Господа,
Ту једину наду, сред небеског свода.
Шта ли је свет цели? Ко трунчић под иглом,
За Оног што моли на Крсту подиглом:

За војнике римске, под Голготском стеном,
Са жедних усана, са крвавом пеном.
Да је војник знао да ће бости Бога,
Проклео би свога цара земаљскога.

Господ прашта грехе, кад су из незнања,
Ал' треба тражити за њих покајања.
Чак, и Пилат хтеде да опере руке,

Да у сну не слуша Распетог јауке.
Тад загрми правда, и стење покида,
Обеси се Јуда, што немаше стида...

ЧАСНИЈОЈ ОД ХЕРУВИМА

Живот јој дадоше Јоаким и Ана,
Стасала честито, без греха и мана.
Девница Марија, понос Назарета,
Безгрешно родивши Спаситеља света.

Младић, дрводеља, поклањаше свуда,
Небројено добрих благодатних чуда.
Мелеме болнима, очињи вид слепим,
Носио је браду, с увојцима лепим.

У младом се Христу смести цео свемир,
А смртног владара срцу стиже немир,
Што срочи пресуду: „Исус – на Крст иде!“

Са Распећа, Господ, своју Мајку виде...
И, Она ће поћи, к' Њему, небесима,
С пратњом шестокрилих, сјајних серафима...

ВАСКРСЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Све беше несхватљиво, зло је било љубљено,
Убијено рођено, добијено губљено.
Омрзнута доброта, завољена грехота,
Место правде урота, ишибана лепота.

Мрак, би, против светлости, паган против светости,
Јуда против Бога свог, лажи против верности.
Разврат против чедности, несхваћени Божји Син,
Зли су тукли Најбољем, кроз удове клин по клин.

Господ тражи милости, за све испод Крста Свог,
Живот здроби црну смрт, победи је Христос Бог.
Распет – свима опрости, вазнесе Се Оцу сам,

Луцифера сакри Ад, против њега Божји плам.
Само страдња јача дух, у болу се рађа спас,
Бог је дао Мојсију, свој Декалог за све нас...

АРХАНЂЕЛИ И ОТПАДНИК

Храбри Михаило, протера Сатану,
Победи на Небу, за Божију страну.
Уз Њега Гаврило, права Сила Бога,
Он брине за савест света створенога.

Арханђел Рафаил – исцелитељ тела,
Моли се за тебе, кад окајеш дела.
Урил даје огањ, Божји лучоноша,
Место Луцифера, злочеста и лоша.

Салатиљ је главни молитвеник Неба,
Јегудиљ дарива награде ком треба.
Варахило пружа благодети Христа,

Сваком, у коме је људска душа чиста.
Седам арханђела целим небом бдије,
Само зли Луцифер – међу њима није...

БУДИ ПРАВИ ХРИШЋАНИН

Вера, љубав, нада, то су три врлине,
Што својим значајем хришћанина чине.
Крштење, причешће, миропомазање,
Јелеосвећење, брак и покајање.

Свештенство и мудрост, разум, савет, снага,
Страх од Бога, знање, крстом против врага.
Милосрђе, смерност, вера и доброта,
Уздржљивост од зла – целого живота.

Љуби Бога свога, целим срцем својим,
Дај искрену љубав, свим ближњима твојим.
Гладнога нахрани, жеднога напоји,

Болнога посети, леком га подоји.
Грешнога поправљај, незналицу учи,
Кроз вољену цркву – Господа докучи...

ЗА СВЕТ – БЕЗ ГРЕХОВА

Цео свет се креће у истоме кругу,
Из једне заблуде, прелази у другу.
Ратнички мозгови, и њихова машта,
ОвOME су свету „даривали“ свашта.

Само, до Месеца, стиже људска нога,
Ал' друкчијим путем стиже се до Бога.
Кад би се сјатила сва земаљска сила,
Арханђел-Михаилу, под мачем би била.

Халапљивост моћних, нове грехе рађа,
Кога ли ће спасти нека нова Лађа?
А човечје душе, на земаљском шару,

Подложне су лако духовноме квару.
Само прави спас је, у вери, у Христу,
Сачувајмо душу, без грехова, чисту!

ИГУМАНИЈА АНАСТАСИЈА

Без свога Сестринства, одевена ризом,
Анастасија је прошетала сама.
Крст јој око врата, сјајнији од плама,
Бројаницу држи, повезану низом.

Она је шетала, гледавши у своју
Раваницу светлу, предвечерја благог.
Привезан тамјаном, Царству Христа Драгог,
Манастир је бдио у своме спокоју.

Игуманија се присећала ноћи,
Искушеница је некад била она.
Сазревала вером, кад ће јој дан доћи,

Испод камилавке, да испраћа звона.
Њој ће Драги Господ, свесрдно помоћи,
Кад јој душа клекне – до Божијег Трона...

ПРОТОЈЕРЕЈУ ЖИВКУ СУВАЈЦИЋУ

Мој пречасни прото, мудри ставрофоре,
Што у Раваници, молитвама служиш.
У очима твојим, два кандила горе,
Када ли ћеш завет Богу да одужиш?

„Чуј, песниче, проту, да ти речју кажем:
У животу целом, завет Богу чиних.
Ја, пред Светим Тројством, испите полажем,
За тескобне дане, само себе кињих.

Крст Господ понесе, сам, на губилиште,
Што беше претежак, за крхка рамена.
Тад Јован Богослов беше уз стратиште,

Богомајка, са Њом – тужна Магдалена.
Завет драгом Христу, мени, старцу, иште,
Да и ја крст носим – за своја времена...”

ЗА МАНАСТИРСКОМ ТРПЕЗОМ

У Хопово стигох, часним монасима,
Манастирски ђакон Никодим ме прима.
Са слугама Божјим искрено прозборих,
И, тада, у себи, овај сонет створих.

За трпезу седа протојереј Жика,
Старац топле душе, доброћудног лика.
Тад рекох: „Монаси, мој пречасни попе,
Захвалан сам што су стале моје стопе

На праг светог места, да Христов храм гледам!
Хвала, што са вама за трпезу седам!
Док здравицу дижем, искрено вас питам:

Да ли сам достојан ОЧЕЊАШ да читам?“
Тад прота прозбори: „Очитај, песниче,
Па нас забележи у песничке приче...“

НИКОЛИ ТЕСЛИ

Од Господа стигло на Светлости дете,
У камењар лички, Смиљан, село мало.
Милутин и Ђука, прихватише свете
Даре, што им Божје Царство беше дало.

То беше Никола, презимена Тесла,
Анђели га нежно на земљу спустише.
Архетипска светлост Велебит је тресла,
Тад човек и жена, чедо прихватише.

Растао Никола, са визијом чуда,
У далеку земљу Америку оде.
Његова идеја, данас сија свуда,

Што добија живот из бујице воде.
Мало село Смиљан, Николина грудa,
Нека буде спона – што спаја народе...

СОНЕТ МИХАЈЛУ ПУПИНУ

Син си Константина и Олимпијаде,
Човечанству славне *Калемове* даде.
Добротворе српски, из Идвора села,
Стојиш у мрамору, подигнутог чела.

Гледаш у пашњаке, Тамиш и ливаде,
А твоја гробница у Бронксу остаде,
Крај кћери Варваре и супруге Саре,
Далеко од своје отаџбине старе.

У удворску цркву, што има три звона,
Под руку те често уводила Она.
То бејаше жена што генија роди,

Сад са својим Костом по небесјах ходи.
Певам овај сонет, теби, научниче,
Постао си круна једне вечне приче...

ХВАЛА ТИ, ГОСПОДЕ

Хвала Ти, Господе, на великом дару,
На песмама овим, Ти Си тако хтео.
Чак, и када пишем, у највећем жару,
Покорно Те питам: „Докле бих ја смео

Да пишем о Оном, што не могу речи
Исказати силно, ко што Си Ти Сила?“
Ко пише о Теби – своју душу лечи,
И 'чује' покрете Гаврилових крила.

Свака песма, Теби – молитва је мала,
За рабове Твоје, и мене са њима.
Са вером у Бога, песмом против зала,

„Спасење“ је пуно племенитих рима.
Нек' буде, Господе, с Твојим допуштењем,
Ова драга књига – мој спој са Спасењем...

У МАНАСТИРУ РАВАНИЦА

Из фототеке аутора књиге, др Миливоја Дошеновића
(снимљено у периоду 2002-2007. године)

ПОСЕТА ДРЕВНИМ СВЕТИЊАМА МАНАСТИР РАВАНИЦА – ВРДНИК

Сремски манастир Раваница у Врднику
(снимак аутора књиге, 2002)

СРПСКА ДУХОВНА РИЗНИЦА

Сремска Раваница, Врдник
(снимио аутор књиге, у јесен, 2004)

МЕСТО, ГДЕ МИРИСИ ТАМЈАНОВИ ЛЕЧЕ

Централна капија на улазу у манастир Раваница у Врднику
(снимио аутор књиге, 2007)

О ОКРИЉУ СВЕТОГА МЕСТА

У манастиру Раваница: лево трпезарија, а десно улаз у цркву
(снимио аутор ове књиге, 2007)

МАНАСТИР РАВАНИЦА – ЦЕНТРАЛНА ЦРКВА

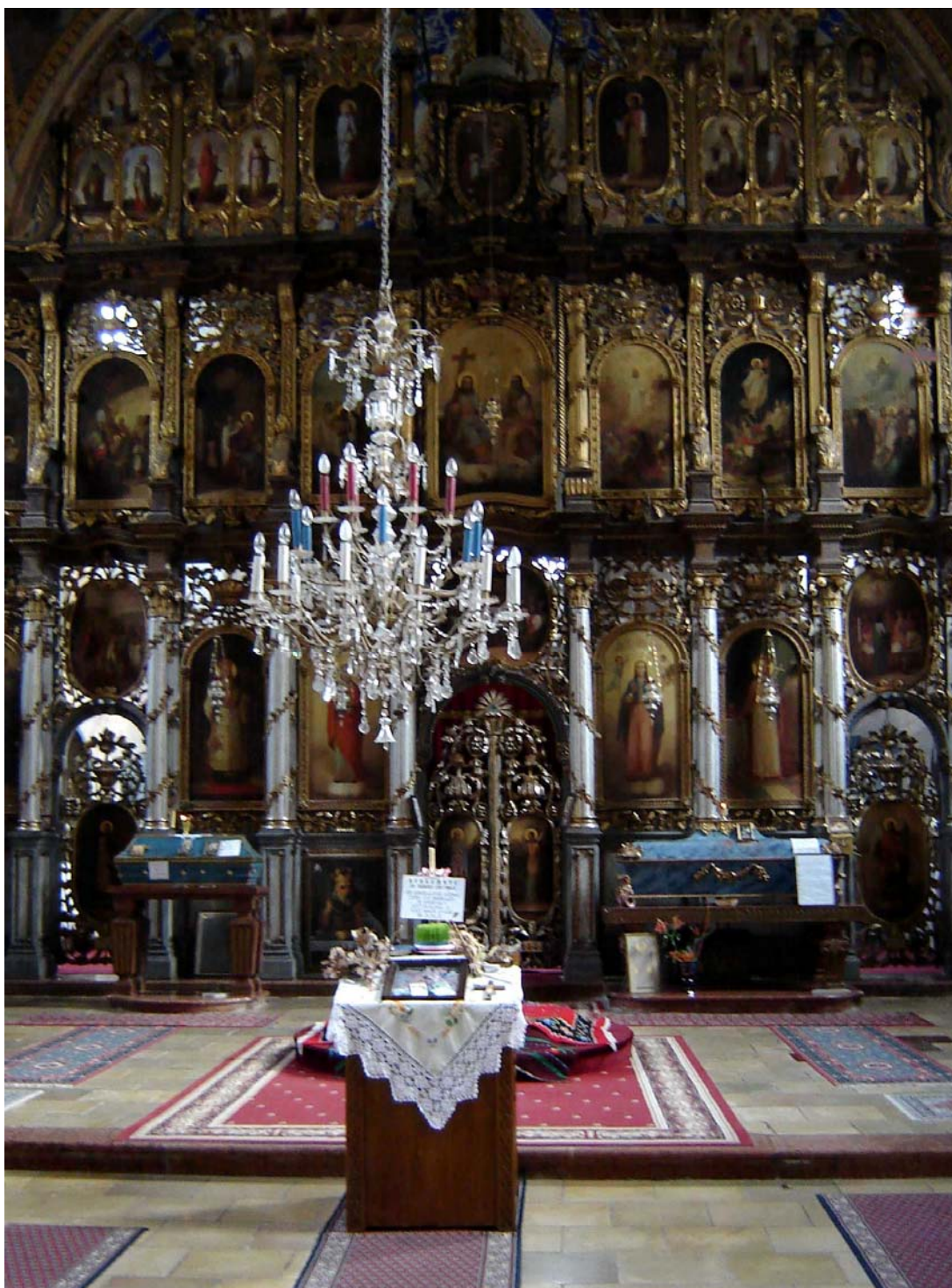
Манастирска црква (снимак аутора књиге, са задње стране, 2007)

ДЕО РАВАНИЦЕ – СПОЉА И ИЗНУТРА

Манастирски конак и трпезарија (снимио аутор књиге, 2007)

ЦЕНТРАЛНИ ИКОНОСТАС РАВАНИЦЕ

Снимио аутор књиге (сремска Раваница, Ириг, 2007. године)

У ОКРИЉУ ДРЕВНОГ МАНАСТИРА

Десна страна поред иконостаса (снимио аутор књиге, 2007)

КИВОТ СВЕТЕ АНАСТАСИЈЕ У РАВАНИЦИ

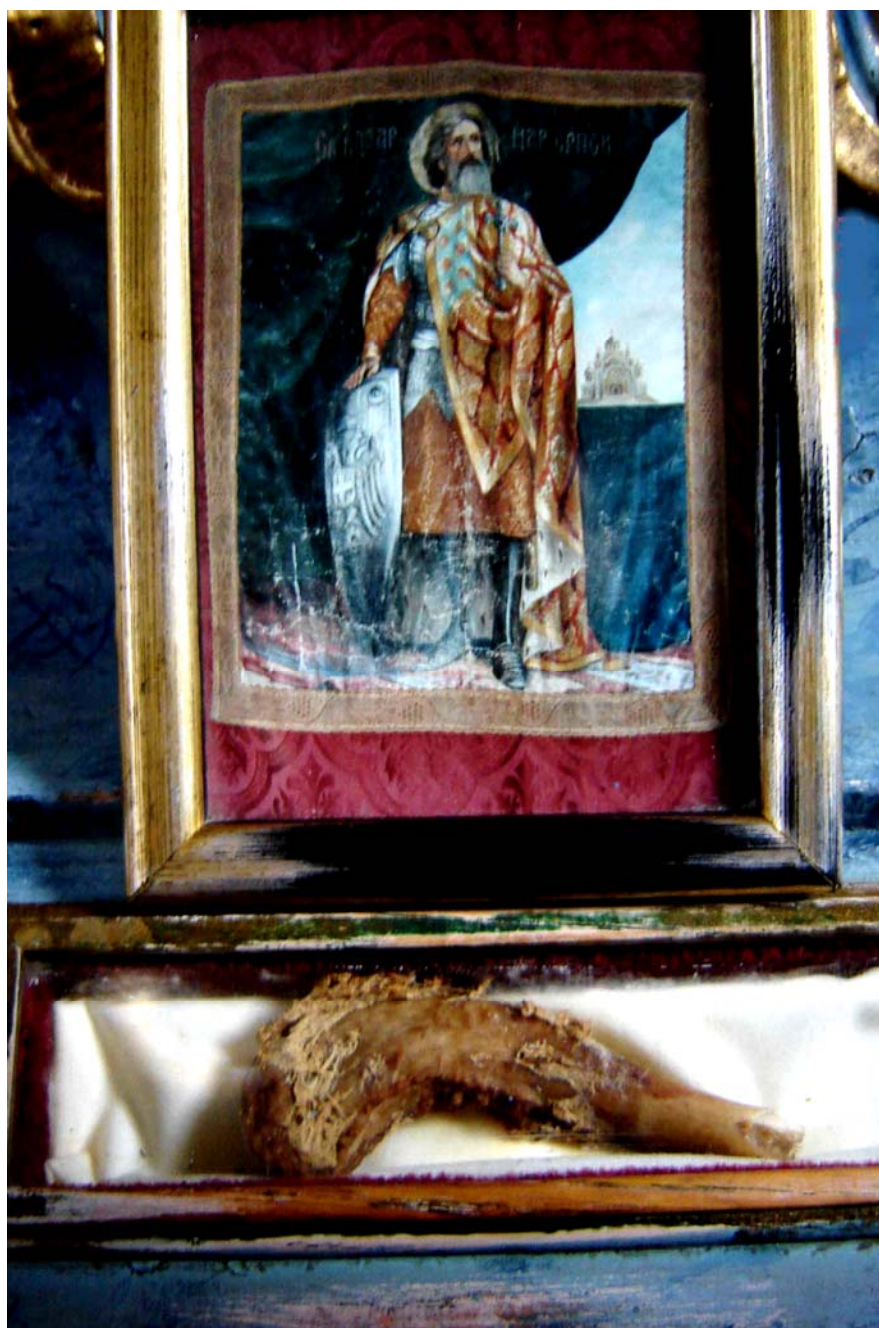
Кивот са моштима свете великомученице Анастасије из III века, као својина Цара Лазара, донесен са Свете Горе, у манастиру Раваница.
(Снимци аутора књиге, у Раваници, 2007)

ПРЕД КИВОТОМ СВЕТОГА СРПСКОГА ЦАРА ЛАЗАРА ХРЕБЕЉАНОВИЋА

Плави украсни кивот, са деловима моштију светог Цара Лазара
(снимци аутора ове књиге, манастир Раваница, 2004)

У МАНАСТИРУ РАВАНИЦА ЛЕЖЕ И ДЕЛОВИ МОШТИЈУ ЦАРА ЛАЗАРА

У плавом и украсном кивоту манастира Раваница, леже делови моштију светога српскога Цара Лазара (снимио аутор ове књиге, 2004)

АРХИМАНДРИТОВА БОЖЈА МИСИЈА

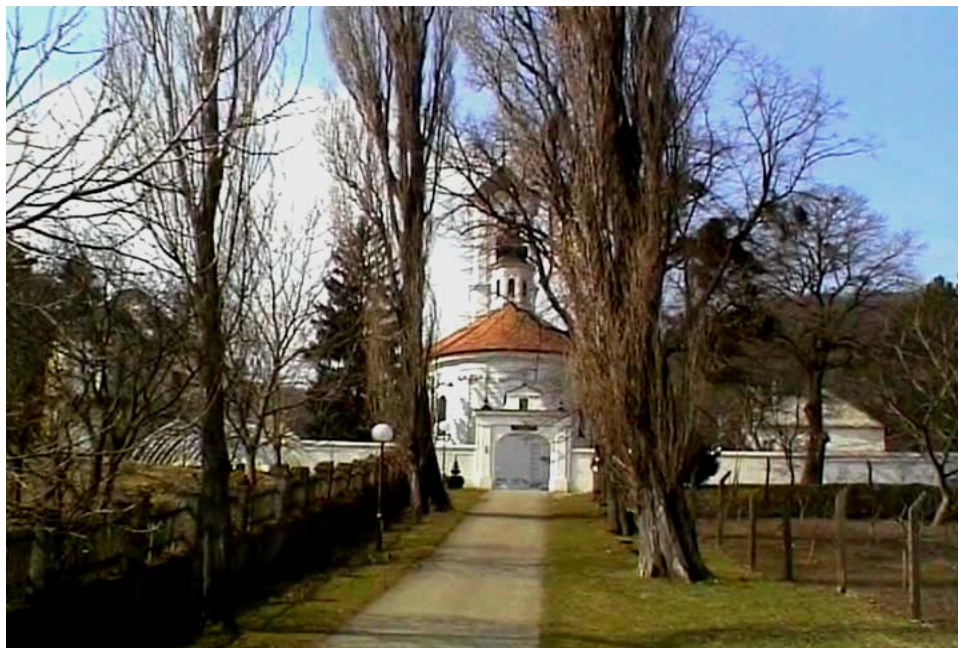
Архимандрит Теодор Сувајцић (световно име Живко Сувајцић), некадашњи протојереј-ставрофор и духовни отац манастира Раваница у Врднику (снимио аутор ове књиге, др Миливоје Дошеновић, 2007)

МАНАСТИРСКА МАТИ ИГУМАНИЈА АНАСТАСИЈА

Игуманија Анастасија Поповић, манастирска мати Раванице у Врднику, била је један од рецензената књиге „Спасење“ (снимак аутора овог дела, др Миливоја Дошеновића, у Раваници, 2002. године)

МОНАСТИР РАВАНИЦА У СРЕМУ

Код манастира Раваница, и доње слике: манастирски звоник и стара манастирска чесма, поред које је писала своје песме поетеса Милица Стојадиновић Српкиња: „Откуда идеш, Анице – идем из Раванице“ (снимио аутор књиге, др Миливоје Дошеновић, петровдана, 2002)

СУСРЕТИ СА АРХИМАНДРИТОМ (Теодор Сувајцић)

Архимандрит Теодор Сувајцић, духовни отац манастира Раваница,
рецензент књиге „СПАСЕЊЕ“, аутора др Миливоја Дошеновића.
(Снимак аутора ове књиге, на видовдан, 2007)

ПОСЕТА МАНАСТИРУ НОВО ХОПОВО

Манастир ново Хопово у Срему, и архимандрит Теодор Сувајдић, испред манастира (снимци аутора ове књиге, у лето, 2003. године)

РАВАНИЦА – У СРЦУ ФРУШКЕ ГОРЕ

Положај манастира Раваница (по карти), и доле: из старе архиве

ЗАХВАЛНИЦА

Најтоплије се захваљујем свим уваженим рецензентима моје књиге „СПАСЕЊЕ“: Божјим слугама манастира Раваница у Врднику, игуманији Анастасији Поповић, и пречасном архимандриту Теодору Сувајцићу (световно име Живко Сувајцић).

Захвалност рецензенту ове моје књиге „СПАСЕЊЕ“, проф. др Радовану Чокорилу, педагогу и психологу Новосадског универзитета, песнику, хуманисти и бившем градоначелнику града Невесиња.

Топлу захвалност преузвишеном манастиру Хопово и свим Божјим слугама у њему: Старешинству манастира, на челу са оцем Исајом и оцем Никодимом, који су ми указали гостопримство, и што бејаш за њиховом трпезом.

Захваљујем се свима, који су подржали ово моје дело!

У Новом Саду,
Лета Господњег,
28. јуна 2013.

Књижевник и песник
Др Миливоје Дошеновић

ИЗВОД ИЗ БИОГРАФИЈЕ АУТОРА КЊИГЕ

Аутор књиге, др **Миливоје Дошеновић**, књижевник и песник, рођен је 20. маја 1950. године у месту Нова Гајдобра (у Бачкој, Војводина, Република Србија). Основну школу завршио је у родном завичају, а у Новом Саду Средњу саобраћајну школу V степена (на смеру инструктор-специјалиста друмског саобраћаја), са одличним успехом.

Дипломирао је на Вишој школи за спортске тренере у Београду VI-1 степен, на студијском смеру за борилачке спортове (карате), са просечном оценом 9,40 и оценом дипломског испита 10. Дипломирани је виши спортски тренер каратеа, мајстор је каратеа црног појаса 3. ДАН-а.

Дипломирао је и на Факултету за менаџмент у Новом Саду, на смеру за медије VII-1 степен, са просечном оценом 9,54 и оценом дипломског испита 10, са називом дипломског рада: „Интегрални приступ у реализацији издавачког пројекта (технолошком нишом до књиге-бестселера)“. Добитник је и званичног признања **најбољег студента прве генерације** Факултета за менаџмент у Новом Саду. Дипломирани је менаџер – продуцент за медије.

Магистрирао је на Универзитету Привредна Академија (*ректор проф. др Славко Царић*), на Факултету за менаџмент у Новом Саду, пред комисијом: *проф. др Зоран Ловрековић (Катедра за информатику ФаМ), проф. др Милица Анђевски (Катедра за педагогију Филозофског факултета у Новом Саду), и проф. др Ратко Дунђеровић (Катедра за психологију ФаМ)*. Одбранио је магистарску тезу: **„Управљање издавачким пројектом у домену спортске литературе – истраживања празног хода у издаваштву и књижарству“**, завршивши редовне постдипломске студије са просечном оценом 9,50 – стекавши академско звање магистра наука из области менаџмента VII-2 степена.

Докторирао је на Универзитету Привредна Академија у Новом Саду (*ректор проф. др Маријана Царић*), на Факултету за спорт и туризам (ТИМС), пред комисијом: *проф. др Драган Коковић (Катедра за социологију културе Филозофског факултета у Новом Саду), проф. др Душан Перић, ментор (Катедра за методологију ТИМС-а), и проф. др Златко Ахметовић (декан Факултета за спорт и туризам у Новом Саду)*, одбранивши докторску дисертацију под називом: **„Стање издаваштва и ниво коришћења спортске литературе у Републици Србији“**, стекавши научни степен доктора наука за научну област спорт, VIII-3 степена, са званичном инаугурацијом.

У периоду преко 37 година пуног радног стажа у издавачко-књижарској делатности, био је један од најистакнутијих менаџера у секторима пласмана књиге, радећи предано у најугледнијим издавачким кућама у бившој СФРЈ (у Београду, Загребу и Љубљани), па је у периоду од 1976-1988. године био и 12

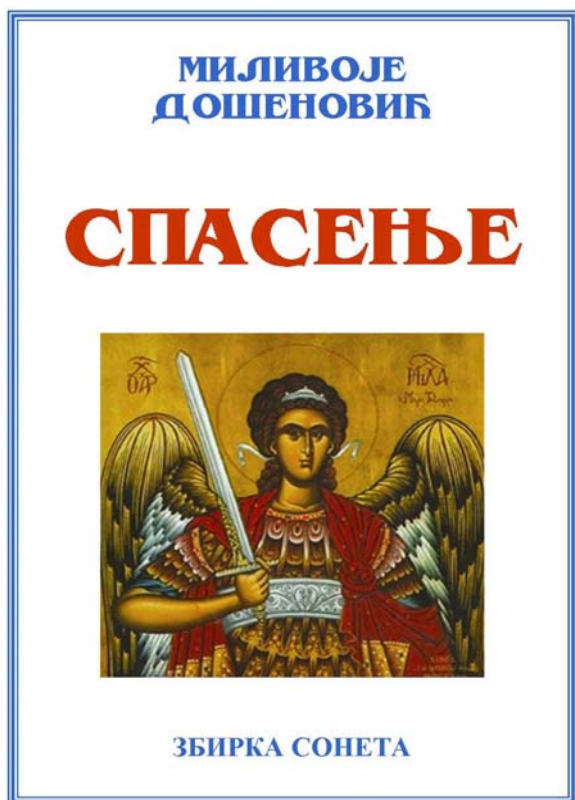
пута апсолутни шампион у некадашњој великој држави СФРЈ у екстерном менаџменту књиге (Exterior Book Management), да би 12. маја 1989. године основао прву приватну издавачку кућу у АП Војводини „Domla-publishing“, са седиштем у Новом Саду, где ради на месту главног и одговорног уредника и стратегијског менаџера. Његова издавачка кућа је у периоду 24-годишњег пословања објавила низ значајних дела разних аутора из подручја науке, књижевности, спорта, као и обавештајне криминалистике, а већина од тих књига је доживела да се штампа између 3 и 12 поновљених издања.

Књижевним радом се бави од своје тринаесте године. Почео је у омладинским листовима београдском „Кекецу“, сарајевским „Малим новинама“, бачкопаланачким „Недељним новинама“, београдском „ЧИК-у“, „ЗУМ-у“, „Репортеру“, а био је и дописник Радио Београда са подручја Јужнобачког округа. До сада је написао укупно двадесет две књиге (22), које су штампане и објављене укупно у преко 50 издања, у периоду 1997-2013. године:

1. Госпођо, не љутите се на песника (књига збирка песама, 1997. године).
2. Карате кроз издаваштво и књижарство (есеј, 1997. године).
3. Песници имају кратере у души (књига збирка песама, 1998. године).
4. Какво је то море без олуја (књига збирка песама, 1998. године).
5. Песничка галерија ликова (књига збирка песама, 1999. године).
6. Јесењи човек (књига збирка песама, 2000. године).
7. Субјекције и објекције (књига збирка песама и сонета, 2001. године).
8. Бескрај на дохвату ока (књига збирка хаику поезије, 2001, 2013. године, у 8 издања).
9. Карате и корелати, чудо и цију-цицу (есеј, 2001. године).
10. Како продати књигу (савремени реалистички роман, 2001, у 6 издања).
11. Спасење (књига збирка сонета, 2002, 2013. године, у 2 издања).
12. Изглачане мисли (књига збирка сонета, 2003. године).
13. ХЕНРИ ФОРД – његов живот и његово дело (роман, књига 2004, 2013, у 4 издања).
14. НИКОЛА ТЕСЛА – његов живот и његово дело (роман, 2004, 2010, 2013, у 9 издања).
15. МИХАЈЛО ПУПИН – његов живот и његово дело (роман, 2005, 2010, 2013, у 7. издања).
16. Управљање издавачким пројектом у домену спортске литературе (2006. године).
17. НОВА ГАЈДОБРА – у равници Бачке (роман, монографија, 2006, 2013, у 12 издања).
18. Велики илустровани лексикон свих спортова (2007, 2008, 2010, 2012, 2013, у 9 издања).
19. ПЕГАЗОВ ЛЕТ (књига збирка сонетних венаца, 2008, 2012. године, у 2 издања).
20. Стање издаваштва и ниво коришћења спортске литературе у Републици Србији (2008, 2013. године, у 2 издања).
21. АКУСТИКА СТИХА – збирка уметничких форми (2012. године).
22. ЗБИРКА ПЕСАМА СА РЕФРЕНОМ – текстови за композиције народне и забавне музике (књига објављена, 2009, 2013. године, у 6 издања).

Др Миливоје Дошениовић је редовни члан Друштва књижевника Војводине, и редовни је члан научно-културне установе Матица српска у Новом Саду. Он је аутор и актуелних научних радова из издавачко-књижарског и спортског менаџмента, као и пројеката новог приступа екстерном менаџменту и маркетингу издаваштва и књижарства. У дугогодишњој комуникацији са ме-

дијима, дао је већи број интервјуа озбиљнијим листовима и недељницима, као и на радију и ТВ у нашој земљи, у вези са издаваштвом, књижаством и наукама у спорту, а организовао је и неколико успешних књижевних промоција у знаменитим установама Војводине. Добитник је већег броја признања, диплома и захвалница, повеља и плакета из издавачко–књижарске области, библиотечке делатности и спорта. Живи у Новом Саду.

Књига „Спасење“, офсетно издање (из 2002. године),
и аутор дела, др Миливоје Дошеновић, књижевник

